Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΛΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5ον. **Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Μαρτίου 1898** **Ἔτος 20ον.— Ἀριθ. 12**

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 81)

«Κατὰ τὴν γνώμην μου, κύριε Ζώρλιγκ, ἀπήντησεν ὁ Οὐρλιγκερλῆς ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς παρετήρησε τὸν πλέοντα ὄγκον, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα δὲν εἶνε οὔτε φάλαινα, οὔτε πλοῖον ναυαγισμένον. . . Εἶνε ἁπλούστατα... πάγος ! Μάλιστα !..

— Πάγος ; !.. ἀνέκραξα ἔκπληκτος.

— Ὁ Οὐρλιγκερλῆς ἔχει δίκαιον, εἶπε τότε πλησιάσας ὁ Τζὲμ Βέστ. Εἶνε τεμάχιον ὀγκοπάγου, τὸ ὁποῖον παρεσύρθη ὑπὸ τῶν ρευμάτων. . .

— Μὰ ἕως ἐδῶ-κάτω ;... ἕως τὸν τεσσαρακοστὸν τέταρτον παράλληλον ; ἠρώτησα ἀπορῶν.

— Αὐτὸ συμβαίνει ἐνίοτε, κύριε· ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος. Οἱ πάγοι φθάνουν καὶ πάρα κάτω ἀκόμη. Κατὰ τὸ 1828, εἷς γάλλος θαλασσοπόρος, ὁ πλοίαρχος Μπλωσβίλλ, συνήντησε πάγους παρὰ τὸ Ἀκρωτήριον, εἰς τὰ νότια τῆς Ἀφρικῆς.

— Τότε λοιπὸν αὐτὸς ἐδῶ θὰ ἀναλυθῇ πολὺ γρήγορα . . . εἶπα ἔκπληκτος, διότι ὁ ὑποπλοίαρχος Βέστ μὲ ἠξίωσε τόσῳ μακρᾶς ἀπαντήσεως.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ ὑποπλοίαρχος· μάλιστα κατὰ μέγα μέρος θὰ ἐλυθῇ ἤδη, καὶ αὐτὸ ποῦ βλέπομεν τώρα εἶνε ὅ,τι ἀπέμεινεν ἀπὸ ὁλόκληρον βουνὸν πάγου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐζύγιζεν ἑκατομμύρια τόννων !

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ὑποστέγου. Παρατηρήσας τὸν ὅμιλον τῶν ναυτῶν, διηυθύνθη πρὸς τὴν πρῴραν, καὶ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ ὑποπλοιάρχου, ὁ ὁποῖος τῷ ἐνεχείρισε τὸ τηλεσκόπιόν του.

— Εἶνε πάγος, εἶπεν, ἀφ' οὗ παρετήρησεν ἐπ' ὀλίγον τὸ ἀντικείμενον τῆς γενικῆς προσοχῆς· καὶ εἶνε εὐτύχημα που ἀναλύεται, διότι ὁ Ἄλβρανος ἠμποροῦσε νὰ πάθῃ σημαντικῶς, ἂν ἔπιπτεν ἐπάνω του νύκτα.

Καὶ ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξηκολούθησε νὰ βλέπῃ διὰ τοῦ τηλεσκοπίου. Μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν ἡ ἐπίμονος προσοχή του. Ἀκίνητος εἰς τὴν θέσιν του, ἐκράτει τὸ τηλεσκόπιον καὶ τὸ διηυθύνεν ὁλονὲν πρὸς τὸ ἀντικείμενον μὲ τόσην σταθερότητα, ὥστε ἐνόμιζες ὅτι οἱ φακοὶ τοῦ ὀπτικοῦ ὀργάνου ἔγιναν φακοὶ τῶν ὀφθαλμῶν του. Τὸ πρόσωπόν του ἐστίζετο ἀπὸ μεγάλας κηλίδας ὠχράς, καὶ ἀπὸ τὰ χείλη του ἐξέφευγον λέξεις ἀόριστοι, ὡς παραληρήματα. . .

Ὁ Ἄλβρανος, πλέων ὁλοταχῶς, εἶχεν ἤδη πλησιάσῃ ἀρκετὰ τὸ τεμάχιον τοῦ ὀγκοπάγου. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ τὸ πλοῖόν μας θὰ ἀντιπαρήρχετο, ἀλλ' εἰς ἀπόστασιν.

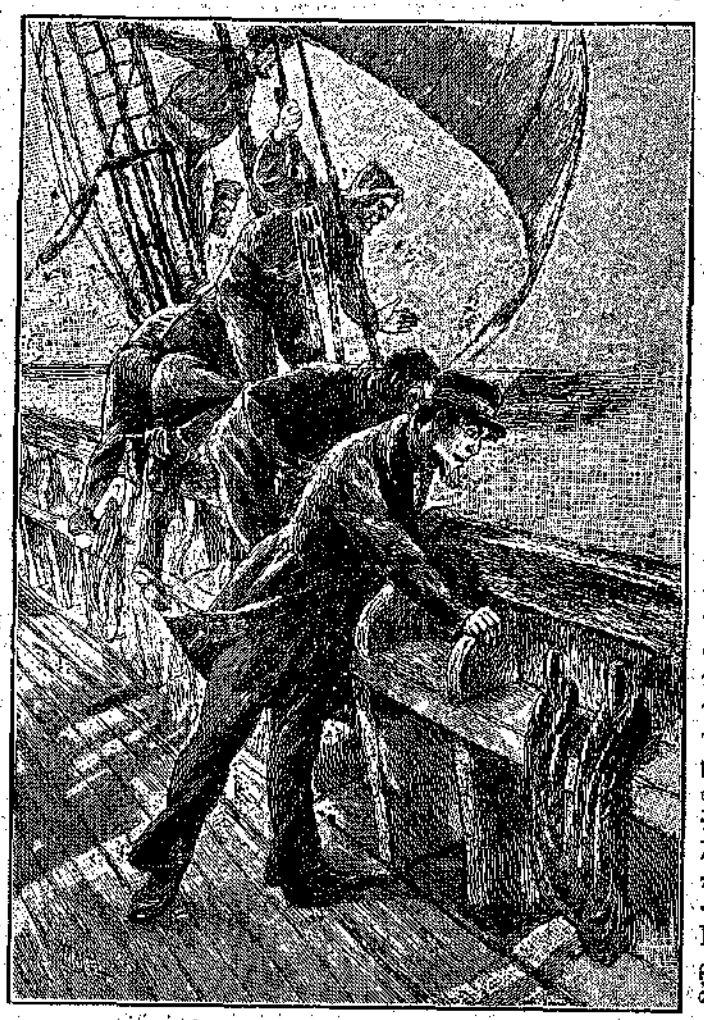

«Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρότερον ἀπὸ τὸ πτῶμα, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε...»
(Σελ. 94, στήλ. α'.)

Κατὰ διαταγὴν τοῦ πλοιάρχου, ὁ ναύκληρος ἐχαλάρωσεν ἐλαφρῶς τοὺς κεροΐακας (σκότες) καὶ ἡ γολέττα, λοξοδρομήσασα, διηυθύνθη πρὸς τὸν ὀγκόπαγον.

Ἐμάντευα τί συνέβαινεν εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ πλοιάρχου μας. Τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ πάγου προήρχετο ἀπὸ τὰ μυστηριώδη πελάγη, ὅπου κατὰ διάνοιαν ὁ Λὰν Γκὺ ἐφέρετο ἀκαταπαύστως. Ἤθελε λοιπὸν νὰ το ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον, νὰ το προσεγγίσῃ . . . ἴσως καὶ νὰ παραλάβῃ ἐξ αὐτοῦ κανὲν σύντριμμα. . .

Ἤδη ἀπείχομεν μόλις ἡμισυ χιλιόμετρον ἀπὸ τοῦ ὀγκοπάγου, καὶ ἠδυνήθην νὰ τον ἐξετάσω. Ὡς παρετηρήθη, τὸ κεντρικὸν του ὕψωμα ἀνελύετο πανταχόθεν καὶ ἀπέσταζε κατὰ μῆκος τῶν πλευρῶν. Ὁ ἥλιος τοῦ Σεπτεμβρίου ἐκείνου εἶχεν ἀκόμη ἀρκετὴν δύναμιν, ὥστε νὰ ἐπιφέρῃ πλήρῃ τὴν τῆξιν, καὶ ἦτο βέβαιον, ὅτι πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἡμέρας, οὐδὲν θὰ πέμενεν ἐκ τοῦ ὄγκου ἐκείνου. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐξηκολούθει νὰ τον παρατηρῇ, χωρὶς νὰ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην τηλεσκοπίου. Ἤρχισε μάλιστα νὰ διακρίνεται ἐπ' αὐτοῦ ἓν σῶμα ξέ-

νον, τὸ ὁποῖον ἀνεφαίνετο ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει ἡ τῆξις, — κάτι τι ἀόριστον καὶ ὑπομέλαν, κατακείμενον ἐπὶ τοῦ λευκοῦ στρώματος τοῦ πάγου. . .

Φαντασθῆτε τώρα τὴν ἔκπληξίν μας καὶ τὴν φρίκην μας, ὅταν διεκρίναμεν καθαρὰ πρῶτα μίαν χεῖρα, ἔπειτα ἕνα πόδα, ἔπειτα ἕνα κορμόν, ἔπειτα μίαν κεφαλήν, — ὄχι γυμνά, ἀλλὰ σκεπασμένα μ' ἐνδύματα σκοτεινοῦ χρώματος. . .

Πρὸς στιγμὴν ἐνόμισα μάλιστα, ὅτι τὰ ἀνθρώπινα ἐκεῖνα μέλη ἐκινοῦντο . . . ὅτι αἱ χεῖρες ἐκεῖναι ἐτείνοντο πρὸς ἡμᾶς. . .

Τὸ πλήρωμα δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ μίαν κραυγήν, ἡ ὁποία θὰ ἠκούσθη βεβαίως μέχρι τοῦ πάγου.

Ἀλλ' ὄχι· τὸ σῶμα ἐκεῖνο δὲν ἐκινεῖτο, δὲν ἐφαίνετο ζῶν. . .

Ἐκύτταξα τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ. Τὸ πρόσωπόν του ἦτο ὠχρότερον ἀπὸ τὸ πτῶμα, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε . . . ἀπὸ τὸ πτῶμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἤρχετο ἐπὶ τοῦ πάγου ἐκείνου, ἀπὸ τὰς ἐσχατιὰς τοῦ Ἀνταρκτικοῦ!

Ὅ,τι ἔπρεπε νὰ κάμωμεν, τὸ ἐκάμαμεν ἀμέσως πρὸς παραλαβὴν τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τίς οἶδε μήπως ἔζη ἀκόμη. . . Ἄλλως τε, τὰ θυλάκιά του πιθανὸν νὰ περιεῖχον τεκμήρια, ἱκανὰ νὰ βεβαιώσουν τὴν ταυτότητά του, νὰ μας εἴπουν ποῖος εἶνε... Μετὰ τοῦτο, προπεμπόμενον ὑπὸ συντόμου προσευχῆς, τὸ ἀνθρώπινον ἐκεῖνο λείψανον θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὰ βάθη τοῦ Ὠκεανοῦ, εἰς τὸ ἀπέραντον κοιμητήριον τῶν ναυτικῶν, τῶν ἀποθνησκόντων εἰς τὴν θάλασσαν!. .

Ἡ γολέττα, κατόπι καταλλήλου διατάξεως τῶν ἱστίων της, ἐστάθη σχεδὸν ἀκίνητος· ἡ λέμβος κατεβιβάσθη καὶ ἐπέβησαν αὐτῆς ὁ ναύκληρος μετὰ δύο κωπηλατῶν. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς τὸν πάγον, ὅπου ἀπεβιβάσθησαν ὁ Οὐρλιγκερλὴς μετὰ τοῦ ἑτέρου τῶν κωπηλατῶν· ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ πτῶμα, τὸ ἐσήκωσαν, ὁ μὲν ἐκ τῶν ποδῶν ὁ δὲ ἐκ τῶν χειρῶν, καὶ το μετέφεραν ἐντὸς τῆς λέμβου, ἡ ὁποία διὰ συντόμου κωπηλασίας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ πλοῖον. Τὸ πτῶμα, παγωμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, ἀπετέθη παρὰ τὴν βάσιν τοῦ πρωραίου ἱστοῦ.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἔσπευσε νὰ το πλησιάσῃ, καὶ το παρετήρησεν ἐπὶ μακρόν, ὡς ἂν ἤθελε νὰ το ἀναγνωρίσῃ. . .

Ὁ δυστυχὴς ἐκεῖνος ἦτο ναυτικός. Ἡ ἐνδυμασία του πάρα πολὺ τετριμμένη, ἀπετελεῖτο ἀπὸ μάλλινον παντελόνιον, χιτώνιον ἐμβαλωμένον, ὑποκάμισον σάγινον χονδρόν, καὶ ζωστῆρα περιβάλλοντα δίς τὴν ὀσφύν του. Οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι εἶχεν ἀποθάνῃ πρὸ πολλῶν ἤδη μηνῶν, — ὀλίγας ἡμέρας ἴσως ἀφ' ἧς παρεσύρθη εἰς πλοῦν ἐπὶ τοῦ πάγου ἐκείνου.

Δὲν ἐφαίνετο περισσότερον ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν ἄνθρωπος, μολονότι ἡ κόμη του ἦτο ἤδη ὑπόλευκος. Καθ' ὑπερβολὴν ἰσχνός, ὡμοίαζε πρὸς σκελετόν, περισφιγγόμενον ἀπὸ δέρμα διαφανές. Βεβαίως εἶχεν ὑποστῆ τὸ φρικῶδες μαρτύριον τῆς πείνης, πρὶν ἀποθάνῃ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἀπαισίου του ταξειδίου.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἠνώρθωσε τὴν κεφαλὴν τοῦ πτώματος, ἀνεσήκωσε τὴν κόμην του καὶ προσεπάθησε νὰ διακρίνῃ τοὺς ὀφθαλμούς του ὑπὸ τὰ παγωμένα βλέφαρα. Κατόπιν ἀνέκραξε μετὰ λυγμῶν:

— Ὁ Πάττερσων! Ὁ Πάττερσων!

— Ὁ Πάττερσων! . . . εἶπε ἐκπληκτος.

Μοὶ ἐφάνη ὅτι δὲν ἐγνώριζα διὰ πρώτην φορὰν τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἀλλὰ δὲν ἐνεθυμούμην ποῦ το εἶχα ἀκούσῃ, ἢ ποῦ τὸ εἶχα ἀναγνώσῃ.

Τότε ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκύ, ὄρθιος, διέτρεξε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν βραδέως τὸν ὁρίζοντα, ὡς ἂν ἠτοιμάζετο νὰ δώσῃ διαταγὴν νὰ στρέψωμεν τὴν πρῴραν πρὸς νότον. . .

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, κατὰ διαταγὴν τοῦ Τζὲμ Βέστ, ὁ ναύκληρος ἐβύθισε τὰς χεῖρας εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ νεκροῦ καὶ ἀνέσυρεν ἐκεῖθεν ἓν μαχαίριον, μίαν ταμβακοθήκην κενὴν καὶ ἓν δερμάτινον σημειωματάριον, μὲ μεταλλίνην μολυβδίδα.

Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ ἐστράφη, καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Οὐρλιγκερλὴς ἔτεινε τὸ σημειωματάριον πρὸς τὸν Τζὲμ Βέστ,

— Φέρ' ἐδῶ! εἶπε.

Σελίδες τινὲς ἦσαν πλήρεις σημειώσεων, τὰς ὁποίας ἡ ὑγρασία εἶχεν ἐξαλείψῃ σχεδὸν καθολοκληρίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τῆς τελευταίας, ὑπῆρχον λέξεις τινες εὐδιάκριτοι ἀκόμη· φαντασθῆτε δὲ ὑφ' ὁποίας συγκινήσεως κατελήφθην, ὅταν ἤκουσα τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκὺ νἀναγινώσκῃ διὰ τρεμούσης φωνῆς:

Ἡ Ἰάνα... νῆσος Τσάλαλ... ὀγδοηκόστὴ τρίτη... Ἐκεῖ... πρὸ ἑνδεκα ὅλων ἐτῶν... Πλοίαρχος... πέντε ναῦται ζῶσιν ἀκόμη... Σπεύσατε πρὸς βοήθειάν των..»

Καὶ ὑπὸ τὰς γραμμὰς ταύτας ἓν ὄνομα, μία ὑπογραφή: Πάττερσων.

Πάττερσων! Τότε τὸ ἐνεθυμήθην!.. Ἦτο ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς Ἰάνας... ὁ ὑποπλοίαρχος τῆς ἀγγλικῆς γολέττας ἡ ὁποία εἶχε διασώσῃ τὸν Ἀρθοῦρον Πὺμ καὶ τὸν Δίρκ Πέτερς μετὰ τὸ ναυάγιον τοῦ Κράμπου... ἡ ὁποία εἶχε φθάσῃ μέχρι τῆς νήσου Τσάλαλ... ἡ ὁποία εἶχε προσβληθῇ ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν... ἡ ὁποία εἶχεν ἀνατιναχθῇ εἰς τὸν ἀέρα διὰ τῆς ἐκρήξεως τῆς πυριτιδαποθήκης. . .

Ἦσαν λοιπὸν αὐτὰ ὅλα ἀληθῆ; . . Ὁ Ἔδγαρ Πόε εἶχε γράψῃ λοιπὸν ὡς ἱστορικός, καὶ ὄχι πλέον ὡς μυθιστοριογράφος; . . . Τῷόντι εἶχεν ὑπ' ὄψει του τὸ ἡμερολόγιον τοῦ Ἀρθούρου Γόρδωνος Πύμ;... Τῷόντι εἶχον γνωρισθῆ καὶ συνάψῃ σχέσεις αὐτοὶ οἱ δύο;...Ὥστε λοιπὸν ὑπῆρξεν Ἀρθοῦρος Πύμ;... Καὶ πράγματι εἶχεν ἀποθάνῃ δι' αἰφνιδίου καὶ οἰκτροῦ θανάτου, ὑπὸ περιστάσεις μὴ γνωσθείσας ἔτι, πρὶν προφθάσῃ νἀποπερατώσῃ τὴν διήγησιν τοῦ παραδόξου του ταξειδίου; . . . Καὶ μέχρι ποίας μοίρας εἶχε προχωρήσῃ, ἀπελθὼν ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ μετὰ τοῦ Δίρκ Πέτερς; . . . Καὶ πῶς ἀμφότεροι κατώρθωσαν νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν Ἀμερικήν;

Ἐνόμιζα ὅτι θὰ χάσω τὸν νοῦν μου, ὅτι ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ παρεφρόνουν, ἐγώ, ὁ ὁποῖος ὠνόμαζα πρὸ ὀλίγου παράφρονα τὸν πλοίαρχον Λὰν Γκύ!.. Ἀλλ' ὄχι! δὲν θὰ εἶχα ἀκούσῃ καλά . . . δὲν θὰ εἶχα ἐννοήσῃ. . . Αὐτὰ ὅλα θὰ ἦσαν γεννήματα τῆς ἐξημμένης φαντασίας μου . . . μία παραίσθησις... μία ὀπτικὴ ἀπάτη!

Καὶ ἐν τούτοις, πῶς νὰ παρίδω, πῶς νἀμφισβητήσω, πῶς νὰ διαψεύσω τὴν μαρτυρίαν, τὴν εὑρεθεῖσαν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τοῦ ὑποπλοιάρχου τῆς Ἰάνας, τὴν ὁμιλοῦσαν τόσον σαφῶς καὶ κατηγορηματικῶς; Καὶ πῶς νὰ μου μείνῃ πλέον ἴχνος δισταγμοῦ καὶ ἀμφιβολίας, ἀφότου ὁ ὑποπλοίαρχος Τζὲμ Βέστ, ψυχρότερος καὶ ἠρεμώτερος, κατώρθωσε νἀναγνώσῃ κατόπι καὶ ἄλλας λέξεις ἀπὸ τὸ ἡμίσβεστον ἐκεῖνο χειρόγραφον;..

Ἰδοὺ αἱ φράσεις, αἱ ἀπαγγελθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Τζὲμ Βέστ:

«Ἀπὸ τῆς 3 Ἰουνίου παρασυρόμενος πρὸς βορρᾶν, ἐκ τῆς νήσου Τσάλαλ... Ἐκεῖ εὑρίσκονται ἀκόμη... ὁ πλοίαρχος Οὐίλλιαμ Γκὺ καὶ πέντε ἄνδρες ἐκ τοῦ πληρώματος τῆς Ἰάνας... ὀγκόπαγος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκομαι, πλέει διὰ μέσου τοῦ παγοφράγματος... Τὰ τρόφιμα θὰ μου λείψουν... 13 Ἰουνίου... δὲν ἔχω πλέον τί νὰ φάγω... Σήμερον... 16 Ἰουνίου... θὰ πεθάνω...»

(Ἕπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Τῆς Σαλαμῖνος κύματα
ἀφροστεφανωμένα,
μὲ τὸ Σταυρὸ ποῦ ἐγκάρδιωσε
ναυτάκια ἀνδρειωμένα.

Ἕνα κομμάτι τούρανοῦ
μὲ τοῦ Ὀλύμπου χιόνι
καὶ τὸν ἀνίκητο Σταυρὸ
ποῦ χριστιανοὺς φτερώνει·

ἡ Δόξα τα ἐζωγράφισε
'ς τὸν πέπλο της ὡραῖα,
κ' ὑψώθη ἡ γαλανόλευκη
τοῦ Ἔθνους μας Σημαία!

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙΜΟΛΕΩΝ ΦΙΛΗΜΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΘΑΝΑΤΟΣ τοῦ Τιμολέοντος Ι. Φιλήμονος, τὸν ὁποῖον μὲ μικρὰν πομπήν, — κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐπιθυμίαν, — ἀλλὰ μὲ μεγάλην συγκίνησιν ἐκήδευσαν αἱ Ἀθῆναι τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα, ἠκούσθη μετὰ λύπης βαθυτάτης καὶ εἰλικρινοῦς. Τὸ ὄνομά του ἦτο γνωστότατον καὶ ἀγαπητότατον, ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ τῶν ξένων· μιᾷ δὲ φωνῇ ἀνωμολογήθη πανταχόθεν, ὅτι ὁ πρόωρος οὗτος θάνατος ἀπεστέρησε τὴν νεωτέραν Ἑλλάδα τῆς μᾶλλον χαρακτηριστικῆς φυσιογνωμίας της.

Τί ἦτο ὁ Τιμολέων Φιλήμων;

Λόγιος, συγγραφεύς, δημοσιογράφος, ῥήτωρ, πολιτικός, βουλευτής, δήμαρχος, ἔφορος τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Βουλῆς ... καὶ τὰ λοιπά.

Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἠξιώθησαν τῶν ἰδίων τίτλων καὶ κατέλαβον τὰ ἴδια καὶ ἀνώτερα ἀξιώματα, χωρὶς ὅμως νἀποκτήσουν οὔτε τὴν φήμην, οὔτε τὸ γόητρον ἑνὸς Τιμολέοντος Φιλήμονος.

Τί ἦτο λοιπὸν ὁ Τιμολέων Φιλήμων;

Δὲν ἦτο τίποτε ... τίποτε ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ὁρίζονται μὲ μίαν λέξιν, μὲ ἕνα τίτλον. Οἱ τίτλοι καὶ τ' ἀξιώματα δι' αὐτὸν ἦσαν δευτερευούσης σημασίας.

Ὄχι! ἡ ἀξία δὲν ἐδόθη εἰς τὸν Φιλήμονα οὔτε διὰ ψήφων, οὔτε διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων. Ἡ ἀξία του ἦτο ἐσωτερικὴ ἀξία, προσωπικὴ ἀξία, ἀτομικὴ ἀξία. Διὰ τοῦτο, καὶ ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς ὅταν ἦτο, καὶ ἄνευ τινὸς ἀξιώματος ὅταν ἔζη ὡς ἰδιώτης, δὲν ἀπέβαλλε τὸ γόητρόν του, δὲν ἔπαυε νὰ εἶνε ὁ πλέον διακεκριμένος ἀνὴρ τῆς κοινωνίας μας. Διὰ μερικοὺς ἀνθρώπους, τὰ ἀξιώματα ὁμοιάζουν μὲ τὴν λεοντῆν τοῦ μύθου. Ἀρκεῖ ὀλίγος ἄνεμος δυσμενής, διὰ νὰ μας δείξῃ τί κρύπτει ἀπὸ μέσα ἡ λεοντῆ... Ἀλλ' ὁ Τιμολέων Φιλήμων δὲν ἦτο ἐκ τῶν ἀνθρώπων τούτων. Ἀπεναντίας! Καὶ ὅταν ἔπαυε νὰ εἶνε δήμαρχος, ἢ βουλευτής, ἔμενε πάντοτε . . . ὁ Τιμολέων Φιλήμων.

Διὰ τοῦτο κ' ἐγὼ σήμερον δὲν θά σας διηγηθῶ τὴν βιογραφίαν του, ἀλλὰ θὰ προσπαθήσω μᾶλλον νὰ σας ζωγραφίσω τὴν φυσιογνωμίαν του, νὰ σας ἀποκαλύψω τὴν μεγάλην, τὴν ἑλληνικήν του ψυχήν. . .

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων ὑπῆρξε μεταξὺ ἡμῶν ἡ τελειοτέρα ἐνσάρκωσις τοῦ ἀρχαίου ἰδανικοῦ. Ὅταν τὸν ἔβλεπες, ὅταν τὸν ἤκουες, ἐνόμιζες ὅτι εἶχες ἐνώπιόν σου ὄχι ἕνα σύγχρονον, ἀλλ' ἕνα ἀρχαῖον Ἀθηναῖον. Ὡραιότατος τὸ πρόσωπον, εὐγενέστατος καὶ ἀριστοκρατικώτατος εἰς τοὺς τρόπους, εὐφραδέστατος εἰς τὴν ὁμιλίαν, πολυμαθέστατος, κοινωνικώτατος καὶ πλήρης γοήτρου, ὑπενθυμίζεν, ὅταν ἦτο μάλιστα νεώτερος, τὸν Ἀλκιβιάδην. Καὶ αὐτὸ ἀκόμη τὸ ἀρχαιοπρεπές του ὄνομα, προσέθετε μίαν αἴγλην εἰς τὴν ὕπαρξίν του. Ἐλάτρευε πᾶνθ,τι ἑλληνικὸν καὶ ἀνεγίνωσκε μετὰ πάθους τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς. Καθ' ἑκάστην ἀνήρχετο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως, ὄχι ὡς ἀρχαιολόγος, ὄχι ὡς ρομαντικὸς περιηγητής, ἀλλ' ὡς προσκυνητὴς ἕλλην, ἀποτίων φόρον σεβασμοῦ εἰς τὸν αἰώνιον Παρθενῶνα. Καὶ μεταξὺ τῶν λειψάνων τῆς ἀρχαίας εὐκλείας, περιεφέρετο, οὐτωσειπεῖν, ὡς πολίτης ἀθηναῖος τοῦ καιροῦ ἐκείνου, καὶ ἐπάτει τὸ χῶμα καὶ ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος του... Κάποτε εἶδα μίαν γελοιογραφίαν τοῦ Ἀννίνου, παριστῶσαν τὸν Φιλήμονα μὲ χλαμύδα ἀρχαίαν. Ἀπὸ τότε ἡ φαντασία μου τὸν ἔβλεπε πάντοτε χλαμυδοφόρον. Ὤ, πόσον ἤρμοζε τὸ ἔνδυμα τοῦτο καὶ εἰς τὸ σῶμά του καὶ εἰς τὴν ψυχήν του!. .

Οἱ ξένοι προπάντων τὸν ἐθαύμαζαν. Ὅταν μετέβη εἰς Κοπεγχάγην, ὡς γραμματεὺς τῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία προσέφερε τὸ ἑλληνικὸν στέμμα εἰς τὸν Βασιλέα Γεώργιον, ὁ νεαρὸς Ἀθηναῖος ἔκαμε καταπληκτικὴν ἐντύπωσιν εἰς ὅλους. Καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν γάμων τοῦ Διαδόχου, ὅταν ὡς δήμαρχος ἐδεξιώθη τόσους ἐπισήμους ξένους μὲ τὰς ῥητορικωτάτας ἐκείνας προσφωνήσεις, κατέκτησε τὸν γενικὸν θαυμασμὸν καὶ ἐξετιμήθη ὡς ὁ γνησιώτερος τύπος ἀπογόνου τοῦ Περικλέους.

Ὁ Τιμολέων Φιλήμων ἐπευφημήθη καὶ ἐδοξάσθη πολλάκις ὑπὸ τῶν συγχρόνων του, ὑπῆρξε δ' ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν μόνον τὸνομά του ἀντήχει ἀνὰ τὰς Ἀθήνας. Ἀλλ' ἡ εὐτυχεστέρα περίοδος τῆς ζωῆς του ἦσαν βεβαίως αἱ ἡμέραι τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων. Εἰς τὴν ἐνέργειάν του ὀφείλεται κατὰ μέγα μέρος ἡ ἐπιτυχία των. Ὁ Φιλήμων εἰργάσθη τότε πολὺ καὶ ἐξήντλησε ὅλον του τὸ γόητρον, ὅλην του τὴν εὐφράδειαν, ὅλον του τὸ σθένος. Ἀλλ' ὁποία ὑπερτάτη ἱκανοποίησις! Τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον ἀνεκαινίσθη, ἀνέζησεν. Ἐπὶ τῆς παλαίστρας του ἀνέλαμψαν πάλιν εὐμελῆ σώματα ἀγωνιστῶν, καὶ τὸ θέαμα ἐχειροκρότουν ἔκφρονες ἐξ ἐνθουσιασμοῦ μυριάδες θεατῶν. Δὲν ἦτο τοῦτο ἡ πραγματοποίησις τοῦ γλυκυτέρου ὀνείρου τοῦ Φιλήμονος; Δὲν κατώρθωσε νὰ περιβληθοῦν πρὸς στιγμὴν αἱ νέαι Ἀθῆναι μὲ τὴν αἴγλην τῆς ἀρχαιότητος, καὶ νὰ ἐπιφοιτήσῃ πάλιν τὸ ἀρχαῖον ἰδανικόν, καὶ νὰ ἴδωμεν μίαν ἡμέραν ἀλησμονήτου δόξης καὶ θριάμβου; . .

Γνωρίζετε ἴσως, ἀγαπητοί μου, ὅτι περὶ τοῦ Φιλοποίμενος ἐλέχθη, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ τελευταῖος Ἕλλην τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Περὶ τοῦ Φιλήμονος δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος Ἕλλην τῆς νέας Ἑλλάδος. Ἀλλ' ἂν ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος, πρέπει ἄρά γε νὰ μείνῃ καὶ ὁ μόνος; Θά τον προβάλω σήμερον εἰς μίμησιν διὰ τὰς νέας ψυχάς, διὰ τὰς νέας φιλοδοξίας· ἀλλ' ὄχι τὸν Δήμαρχον, ἢ τὸν Βουλευτήν, ἢ τὸν Ῥήτορα, ἢ τὸν Δημοσιογράφον. Θὰ προβάλω εἰς μίμησιν αὐτὸν τὸν Τιμολέοντα Φιλήμονα. Πολλοὶ βέβαια ἀπὸ σᾶς εἰμπορεῖ νὰ γίνουν μίαν ἡμέραν καὶ Βουλευταί, καὶ Δήμαρχοι, καὶ Δημοσιογράφοι, καὶ Ῥήτορες ἀκόμη ... τί λέγω; καὶ Ὑπουργοί, καὶ Πρωθυπουργοί, καὶ Ναύαρχοι, καὶ Στρατηγοὶ καὶ ὅ,τι θέλετε. Ἀλλὰ ποῖος θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ Τιμολέων Φιλήμων; Ποῖος θὰ ἐγκλείσῃ ἐντὸς τῆς ψυχῆς του τὴν ἀρχαιότητα; ποῖος θὰ ἀναφλεχθῇ ἐξ ἀγάπης καὶ ἐνθουσιασμοῦ πρὸς αὐτήν; ποῖος θὰ ἀναδειχθῇ τόσον ὑπέροχος καὶ σωματικῶς καὶ ψυχικῶς, ὥστε νὰ θαυμασθῇ ὡς ἡ κατ' ἐξοχὴν ἑλληνικὴ μορφὴ μεταξὺ τῶν συγχρόνων του; ποῖος θὰ ἐνσαρκώσῃ καὶ πάλιν τὸ ἀρχαῖον ἰδανικόν;

Ὤ, πόσον εἶνε δύσκολον νὰ πληρωθῇ τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον ἄφησεν ὁ θάνατος ἑνὸς Φιλήμονος!

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ὁ Πατέρας. — Μπᾶ! ποιὸς ἔκαμε αὐτὲς τὲς ζημιές;

Ἡ Μητέρα.—Πῶ! πῶ! Πάει ὁ καθρέπτης! πᾶνε τὰ βάζα!... Ἀμ ποιὸς ἄλλος ἀπὸ τὸν χαριτωμένο μας τὸν Τάκη; Τὸ κακόπαιδο! Γι' αὐτὸ κιόλας ἐκρύφθηκε!... Ποῦ νὰ εἶνε;

Πράγματι ὁ μικρὸς Τάκης εἶνε κρυμμένος. Ἂν καὶ εὑρίσκεται μέσα εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, δὲν φαίνεται ἐκ πρώτης ὄψεως, διότι ἡ εἰκών, ποὺ βλέπετε, εἶνε μαγική. Ἂν ἐρευνήσετε ὅμως μὲ προσοχήν, θὰ τὸν ἀνακαλύψετε.

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 84)

Ὁ Γιαννάκης ἐπῆρεν ἕνα παξιμάδι μὲ προθυμίαν. Ἀλλὰ μόλις τὸ ἐδάγκασεν, ἐχάλασε τὰ μοῦτρά του... Ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ τὸ τρωγαλίζῃ σὰν τὸ ποντικάκι, καὶ νὰ τὸ εὑρίσκῃ μάλιστα πολὺ νόστιμον.

— Τώρα ποῦ δὲν ἔχουμε πειὰ ψωμί, εἶπεν, ἤρθαμε μὲ τί νὰ τρῶμε τοὺς ἀστακούς μας καὶ τὰ ψάρια μας. Ἀλήθεια, Μηλιά; Ἀ, μοῦ φαίνεται πως τὸ ἰδικό σου εὕρημα εἶνε τὸ καλλίτερο!

— Βλέπεις; τὸ κακὸ κῦμα μᾶς εὐεργέτησε.

Καὶ τὰ μάτια τῆς Μηλιᾶς, ἐνῷ ἔλεγε τοῦτο, ἐγέμισαν δάκρυα. Τὸ κιβώτιον καὶ ὁ σάκκος προήρχοντο βέβαια ἀπὸ τὸ ναυάγιον τοῦ πλοίου, τὸ ὁποῖον εἶχε βυθισθῆ ἐμπρὸς 'στὰ μάτια των... Ὁ δυστυχισμένος ναύτης, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνῆκον ἐκεῖνα τὰ φορέματα, θὰ ἦτο τώρα πεθαμένος, μέσα εἰς τὴν θάλασσαν... Καὶ ἂν ἡ νέα παλίρροια τοὺς ἔφερε καὶ πτώματα πνιγμένων;ὅπως εἶχεν ἰδῆ μίαν φορὰν ἡ Μηλιά, κάτω εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν; Ὤ, τί τρόμον θὰ ἐπροξενοῦσεν αὐτὸ καὶ εἰς τοὺς δύο!..

— Τί συλλογίζεσαι, Μηλιά, καὶ εἶσαι ἔτσι λυπημένη; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης.

— Συλλογίζομαι, ὅτι σήμερα καὶ αὔριο δὲν πρέπει οὔτε νὰ φωνάξωμε, οὔτε νὰ τραγουδήσωμε, οὔτε νὰ χορεύσωμε φωτιά... Θὰ ἔλθουν ἀπὸ τὸ χωριὸ καὶ θὰ μας τριγυρίσουν...

— Καὶ γιατί σήμερα καὶ αὔριο;

— Γιατί σήμερ' αὔριο ἡ θάλασσα θὰ ξεβράσῃ τὸ φόρτωμα τοῦ πλοίου, ποὺ ἐβούλιαξε, καὶ οἱ χωρικοὶ θὰ κατεβοῦν 'στὴν ἀκρογιαλιὰ γιὰ νὰ πάρουν πράγματα...

— Τί λές; δὲν πᾶμε νὰ πάρωμε καὶ μεῖς;

— Ἐτρελλάθηκες; Καὶ ἂν μας ἰδοῦν καὶ μας πιάσουν; Ἔπειτα, δὲν μποροῦμε νὰ περάσουμε καὶ μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν τρύπαν τοῦ βράχου μας. Καὶ νὰ σου 'πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν μου ἀρέσει νὰ γδύνω τοὺς πεθαμένους. Αὐτὸ μου θυμίζει κάτι ἱστορίες ποὺ μου ἔλεγε ὁ καϊμένος ὁ πατέρας, τὸν καιρὸ ποὺ πηγαίναμε μὲ τὴ βάρκα.

— Τί ἱστορίες; Πέ μου καμμιά, σὲ παρακαλῶ.

— Νά. Μιὰ φορά, εἶνε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, κάτι κακοὶ ἄνθρωποι ἑκατοικοῦσαν σὲ μιὰν ἀκρογιαλιά, γεμάτη βράχους. Ἔπερναν βῶδια, τοὺς ἔδεναν φανάρια ἐπάνω εἰς τὰ κέρατα καὶ τὰ ἄφιναν νὰ περπατοῦν. Τὰ πλοῖα τὰ ἔβλεπαν ἀπὸ μακρυὰ καὶ τὰ ἔπερναν γιὰ φαράδικα· ἐπροχωροῦσαν μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ εὕρισκαν ἀκόμη βαθειὰ νερά, ἔπεφταν ἔξαφνα ἐπάνω 'στοὺς βράχους καὶ ἐτσακίζουνταν. Οἱ ναυαγοὶ ἔκαμναν νὰ σωθοῦν κολυμβῶντας, ἀλλ' οἱ κακοῦργοι ποὺ ἐφύλαγαν εἰς τὴν ἀκρογιαλιάν, δὲν τους ἄφιναν νὰ βγοῦν ἔξω, καὶ τους ἔριχναν πάλι 'στὴ θάλασσα.

— Καὶ γιατί τὸ ἔκαναν αὐτὸ οἱ κακοί;

— Νά, γιὰ νὰ κλέψουν ὅ,τι εὕρισκαν 'στὰ καράβια, ποὺ ἔπεφταν ἔξω.

— Ἀ!.. κ' ἐμεῖς λοιπὸν τώρα δὲν εἴμαστε κλέπτες, ἀφοῦ ἐπήραμε τὰ παξιμάδια καὶ τὰ ροῦχα;

— Ὄχι. Πρῶτον, ἐμεῖς δὲν ἐκάμαμε τὸ καράβι νὰ βουλιάξῃ, δὲν τὸ θέλαμε... κάθε ἄλλο! Αὐτὴ τὴν τροφὴ μας τὴν ἔστειλε ὁ Θεός, γιατί εἶδε ὅτι τὴν εἴχαμε ἀνάγκη. Πρέπει μάλιστα νὰ νεβάσουμε τὰ παξιμάδια 'στὸ παλάτι μας, γιατί ἂν μείνουν ἐδῶ καὶ βραχοῦν μὲ θάλασσα, δὲν τρώγονται ὕστερα.

— Καὶ πῶς θὰ τὰ νεβάσουμε;

— Νά, μὲ τὸ σάκκο σου. Θὰ σου βάζω μέσα ἀπὸ λίγα κάθε φορὰ καὶ σὺ θὰ τ' ἀναιβάζῃς.

— Καὶ τί θὰ μου δώσῃς ποὺ θὰ σε βοηθήσω; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης μετριῶν πονηρῶς.

— Θὰ ἰδῇς! εἶπεν ἡ Μηλιά.

— Μὰ τί, σοῦ λέγω.

— Θά σου 'πῶ... ἀργότερα.

— Θὰ μοῦ το δώσῃς σήμερα;

— Ναί.

— Τώρα εὐθύς;

— Ὄχι, τὸ βράδυ.

— Καὶ θὰ περιμένω ὡς τὸ βράδυ;.. Πέ μου το τώρα!

— Ὄχι, δὲν θὰ σου 'πῶ τίποτα... Θὰ το ἰδῇς... Φθάνει μόνον νὰ ἐργασθῇς ὅπως πρέπει.

— Ἔλα λοιπόν, ἂς ἀρχίσουμε ἀμέσως.

— Ὁ σάκκος εἶνε στεγνός;

— Ὄχι καὶ τόσω πολύ.

— Τότε ἄπλωσέ μου τὴ βλούζα σου, καὶ πρόσεξε, ἄμα γεμίσῃ, νὰ μὴ πέσῃς κάτω.

— Ἀφοῦ ἀναιβῶ τέσσερες φορὲς τὴ σκάλα, θὰ μου δώσῃς ὅ,τι μοῦ εἶπες;

— Ὄχι... δὲν σου εἶπα τὸ βράδυ; Μὰ τί ἐπίμονος ποῦ εἶσαι!

— Ἔλα, βάνε μου τώρα παξιμάδια... Μὰ δὲν θὰ κουβαλήσῃς καὶ σύ;

— Πειὸ πολὺ ἀπὸ σένα. Στάσου νὰ σοῦ τα φορτώσω.

Ἡ Μηλιὰ ἐσώρευσε τὰ παξιμάδια μέσα εἰς τὴν βλούζαν τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Μὴν εἶνε βαρύ; τὸν ἠρώτησε.

— Ὄχι· μὰ εἶνε τόσω ψηλά, ποὺ δὲν θὰ βλέπω πειὰ τὰ σκαλιά.

— Ἀ, κύριε Γιαννάκη! Βλέπω ὅτι δὲν ἔχεις ὄρεξι νὰ ἐργασθῇς! Ἔλα, ἐμπρός! μάρς!

Καὶ ἀφ' οὗ ἐλάφρωσεν ὀλίγον τὸ φορτίον τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐφορτώθη κ' ἐκεῖνη ἕνα σωρόν, ἔβαλεν ἐμπρὸς τὸν Γιαννάκην, καὶ ἤρχισαν νὰνεβαίνουν μαζὶ τὴν κλίμακα.

Εἰς τὸν τέταρτον δρόμον, ὁ μικρὸς ἐστάθη κατακουρασμένος καὶ ἐκάθησεν εἰς τὸ σπήλαιον — κατὰ τὴν συνήθειάν του.

— Δὲν μπορῶ πειά! φθάνει... εἶπε πρὸς τὴν Μηλιάν.

— Τότε λοιπόν, δὲν ἔχει τίποτε τὸ βράδυ!

— Καλά· μή μου δώσῃς τίποτα... Τί νὰ σου κάμω; ἀφ' οὗ ἔσπασαν τὰ πόδια μου;

— Πολὺ καλά, ἐγὼ μόνη μου θὰ ναιβάσω καὶ τὰ ἄλλα. Ἀλλὰ μήν μου ζητήσῃς, γιατί δὲν θὰ σου δώσω. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ τα τρώγω μόνη μου.

— Ναί· σὰν νὰ μή σε ἤξευρα! Ἐνόησα σου καὶ σὺ θὰ μου δίνῃς πάντα τὸ περισσότερο καὶ τὸ καλλίτερο!

— Καλά, θὰ το ἰδοῦμε!

Ἡ Μηλιὰ κατῆλθε μόνη καὶ ἀποτελείωσε τὴν ἐργασίαν. Καὶ ἀφ' οὗ ὅλα πλέον ἦσαν ἀσφαλισμένα εἰς τὸ σπήλαιον, ἀκόμη καὶ τὸ ἄδειον κιβώτιον, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔβαλε πάλιν τὰ παξιμάδια καὶ το ἐσκέπασε καλά, ἡ Μηλιὰ ἐφρόντισε διὰ τὸ γεῦμά των. Θὰ ἔτρωγαν μόνον μύδια, ἀφ' οὗ ἡ καλαμωτή των εἶχε χαλάσῃ καὶ δὲν εἶχε πιάσῃ κανένα ψάρι. Ἠμποροῦσαν νὰ μαγειρεύσουν κανένα ἀστακόν, ἀλλ' ὁ Γιαννάκης ἐδήλωσεν ὅτι τοὺς ἐσιχάθη πλέον... τώρα ἤθελε ψάρια χωρὶς καύκαλο—καθὼς ἔλεγε.

— Πήγαινε λοιπὸν νὰ τα ψαρέψῃς ἐσύ! τῷ εἶπεν ἡ Μηλιὰ δυσηρεστημένη.

Καὶ διὰ πρώτην φορὰν τὰ ἀδέλφια τὰ ἐχάλασαν. Ὁ Γιαννάκης ἐπῆγε καὶ ἐκάθησε μονάχος εἰς τὸν ἐξώστην. Κάτω εἰς τὴν αὐλήν, ὁ λάρος ἐτριγύριζεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, τρέχων ἀστειότατα, καὶ κάπου κάπου ἐστέκετο καὶ ἐράμφιζε τὴν ἄμμον.

— Μπᾶ! τί νὰ βρίσκῃ ἐκεῖ χάμω, ποῦ το τρώγει μὲ τόσην ὄρεξιν; ἐσυλλογίσθη ὁ Γιαννάκης.

Καὶ πραγματικῶς, ὁ λάρος εὑρισκεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ κάτι τι στιλπνόν, τὸ κατεβρόχθιζε, καὶ ἔτρεχε πάλιν ἀλλοῦ, διὰ νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον.

— Ἀ! ξεύρω! ξεύρω! τί χαρά! ἀνέκραξεν ὁ Γιαννάκης· καὶ ἁρπάσας ἕνα πτυάρι, κατῆλθεν εἰς τὰ τέσσερα τὴν κλίμακα.

— Τί ἔπαθες; Μπᾶ! ὥστε δὲν εἶσαι πειὰ κουρασμένος; εἶπεν ἡ Μηλιά, ἡ ὁποία ἐξῆλθε τότε κ' ἐκείνη εἰς τὸν ἐξώστην.

Εἰς τὴν αὐλήν, ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ σκάπτῃ μὲ μανίαν τὴν ἄμμον, σκυμμένος καὶ φωνάζων ὁλονὲν τὴν ἀδελφήν του.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ

Ὁ κύριος Ὑποχονδρίδης πρώην καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ παραπονῆται αἰωνίως διὰ τὴν ὑγείαν του. Ἐφαίνετο, ὅτι εὑρίσκεν εὐχαρίστησιν νὰ ἀπαριθμῇ τὰς ἀσθενείας του, μὲ πολλὰς ὑπερβολάς, ἐννοεῖται.

Εἰς τῶν συγκαθηγητῶν του τὸν συνήντησεν ἡμέραν τινὰ καὶ τὸν ἠρώτησε τί κάμνει, προσθέσας:

— «Ἐλπίζω τώρα ὅτι θὰ εἶσαι καλλίτερα».

— «Τὸ ἐναντίον, ὅλον καὶ χειρότερα, ἀπήντησεν ὁ κ. Ὑποχονδρίδης· σαράντα ἡμέρες ἔχω νὰ κοιμηθῶ!»

— «Καλέ, τί λέτε; ἀπήντησεν ὁ ἄλλος· μὰ τότε βεβαίως πηγαίνετε καλλίτερα· τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ σας εἶχα ἰδῆ, δὲν εἴχατε κοιμηθῆ ἐπὶ ἕξ ἑβδομάδας!»

—

ΝΕΟΝ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΝ

— Μαμμά! Μαμμά! ἰδὲς ἐδῶ τί ἔπιασα! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς Τάκης, εἰσβάλλων ὡς ἀνεμοστρόβιλος εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἰργάζετο ἡ μητέρα του, καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς Ἀγλαΐτσας, τῆς ὀλίγον μεγαλητέρας του ἀδελφῆς, ἡ ὁποία τὸν εἶχε κυνηγήσῃ εἰς ὅλον τὸν κῆπον, διὰ νὰ ἰδῇ τί ἔπιασε.

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε λοιπόν, τί εἶνε; εἶπεν ἡ μητέρα.

Ὁ Τάκης ἤνοιξε μὲ προφύλαξιν τὸ χεράκι του καὶ ἐπρόβαλεν εὐθὺς ἕνα περίεργον κεφαλάκι καταπράσινον, μὲ δύο μάτια πρησμένα, ὡς νὰ εἶχον φάγῃ ἀπὸ μία γροθιά.

— Μπᾶ! καλὲ αὐτὸ εἶνε βατραχάκι! εἶπεν ἡ μητέρα. Δέν το γνωρίζεις;

— Ἀ, βατραχάκι! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγλαΐτσα, γουρλώνουσα τὰ μάτια. Τὸ καϊμένο!..

— Καὶ πού το ἤθρες; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Εἰς τὸ περιβόλι, ἀπήντησεν ὁ Τάκης· ἐκεῖ κοντὰ 'στὸ βάλτο. Ἔσκυψα νὰ πάρω μία πέτρα, γιὰ νὰ τη ρίξω 'στὸ νερό, καὶ ἀντὶ νὰ πιάσω πέτρα, ἔπιασα αὐτὸ τὸ πράσινο πρᾶγμα... Νὰ ἔβλεπες, μαμμά, πῶς ἔκανε γιὰ νὰ μου φύγῃ, καὶ νἄκουες τί φωνὲς ποῦ ἔβγαλε... Καὶ ἡ πάπια, ποῦ εἶνε τόσω μεγάλη, δὲν φωνάζει ἔτσι δυνατά. Περίεργο!

— Τί εὔμορφο χρῶμα ποῦ ἔχει! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα· ἐγὼ τὸ λυπᾶμαι...

— Ἐγὼ θέλω νὰ το ἔχω πάντα, εἶπεν ὁ Τάκης. Πῶς θὰ κάμουμε γιὰ νὰ μή μας φοφήσῃ;

— Τί πρέπει νὰ του δίδουμε νὰ τρώγῃ; εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Ὤ, εἶνε πολὺ εὔκολο, ἀπήντησεν ἡ μητέρα ἀμέσως.

Καὶ ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ μπουφὲ ἓν δοχεῖον ὑάλινον, τὸ ἐγέμισε νερὸν καὶ ἔρριψε μέσα τὸ βατραχάκι.

— Μή! θὰ πνιγῇ! ἐφώναξεν ὁ Τάκης.

Ἡ μητέρα ἐχαγέλασε.

— Μὴ φοβεῖσαι, εἶπε. Ὁ βάτραχος ζῇ καὶ εἰς τὸ νερόν, ζῇ καὶ ἔξω, εἰς τὸν ἀέρα. Εἶνε ἀπὸ τὰ λεγόμενα ἀμφίβια...

— Ναί, ναί! εἶπεν ἡ Ἀγλαΐτσα ζωηρῶς· τὰ ξεύρω ἐγὼ τὰ ἀμφίβια ἀπὸ τὴ ζωολογία μου! Τί νομίζετε;...

— Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσε ἀκόμη, εἶπεν ἡ μητέρα. Πρέπει νὰ πᾶτε κάτω καὶ νὰ μου φέρετε ὀλίγα πετραδάκια καὶ ὀλίγα βρύα. Καὶ σύ, Τάκη, ποῦ εἶσαι ἐπιτήδειος, θέλω νὰ μου κάμῃς μιὰ σκαλίτσα ἀπὸ ξύλο, μικρούλα, ὥστε νὰ χωρῇ μέσα εἰς αὐτὸ τὸ δοχεῖον.

— Μὰ τί χρειάζονται αὐτά;

— Θὰ ἰδῆτε.

Μετ' ὀλίγον τὰ παιδιὰ ἔφεραν εἰς τὴν μητέρα των ὅ,τι τοῖς εἶχε ζητήσῃ. Ἐκείνη τότε, μὲ τὰ πετραδάκια καὶ μὲ τὰ βρύα ἐσχημάτισε κάτω εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ἀγγείου ἕνα μικρούτσικον βράχον, καὶ ἀπὸ τὴν κορυφήν του ἕως εἰς τὰ χείλη τοῦ ἀγγείου, ἔστησε τὴν ξύλινην σκαλίτσαν, τὴν ὁποίαν μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα εἶχε κατασκευάσῃ ὁ Τάκης.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ἡ μητέρα, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν αἱ ἐργασίαι, τὰς ὁποίας φαντάζεσθε μὲ πόσην περιέργειαν παρηκολούθουν τὰ παιδιά,—καὶ τώρα τὸ βαρόμετρόν μας εἶνε ἕτοιμον.

— Βαρόμετρον;! ἀνεφώνησαν μ' ἓν στόμα ὁ Τάκης καὶ ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Μάλιστα, βαρόμετρον! Σᾶς φαίνεται παράξενον, ἔ;

— Μὰ ἐγὼ ξεύρω πῶς τὸ βαρόμετρον εἶνε ἀπὸ μέταλλον! εἶπεν ὁ Τάκης.

— Ξεύρετε νὰ μου 'πῆτε εἰς τί χρησιμεύει τὸ βαρόμετρον; ἠρώτησεν ἡ μητέρα.

— Ἐγὼ ξεύρω ! ἀπήντησεν ἡ Ἀγλαΐτσα· νὰ μας δείχνῃ πότε θὰ βρέξῃ καὶ πότε θὰ κάμῃ καλὸν καιρόν. . .

— Πολὺ καλά ! Λοιπὸν καὶ τὸ δοχεῖον αὐτὸ μὲ τὸν βάτραχον, τὴν ἴδια δουλειὰ θὰ μας κάμνῃ. Ἄρα εἶνε βαρόμετρον . . . νέου εἴδους βέβαια βαρόμετρον, καὶ κάπως ἀσυνείθιστον, ἀλλὰ πάντοτε βαρόμετρον !

Τὰ παιδιὰ ἔμειναν μὲ ἀνοικτὸν στόμα, καὶ ἡ μητέρα ἐξηκολούθησεν :

— Ἀκούσατε τώρα πῶς θὰ ἐνεργῇ. Ὅταν πρόκηται νὰ βρέξῃ, ὁ βάτραχος θὰ βγαίνῃ ἔξω ἀπὸ τὸ νερόν. Σήμερα, παραδείγματος χάριν ὁ καιρὸς κλίνει πρὸς τὴν βροχήν. Ἴσως τὸ ἀπόγευμα θὰ βρέξῃ. Νὰ καὶ ὁ βάτραχος, ποῦ δὲν στέκεται μέσα εἰς τὸ νερόν... Τὸν βλέπετε πῶς ἀνέβηκε ἀπὸ τὴν σκαλίτσα καὶ πῶς ἐστάθηκε ἔξω ;... Ὅταν ὅμως ὁ καιρὸς εἶνε καλός, ὁ βάτραχος θὰ μένῃ μέσα εἰς τὸ νερόν. Αὔριον, παραδείγματος χάριν, ποῦ πρόκειται νὰ πᾶτε εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς θείας σας, ἀπὸ τὸ πρωὶ θὰ ἰδοῦμεν ἂν θὰ βρέξῃ ἢ ὄχι. Ἂν ὁ βάτραχος εἶνε μέσα, θά σας στείλω. Ἂν ὅμως εἶνε ἔξω, δὲν θά σας στείλω...

— Καὶ πῶς ὁ βάτραχος τὰ ξεύρει αὐτά, ἐνῷ ἡμεῖς δὲν ξεύρομεν τίποτα ; ἠρώτησεν ἡ Ἀγλαΐτσα.

— Ὄχι· ὁ βάτραχος δὲν ἠξεύρει τί ποτε· μόνον π ρ ο α ι σ θ ά ν ε τ α ι. Καὶ ἰδοὺ πῶς : Ὁ βάτραχος ἀγαπᾷ πάντοτε τὴν ὑγρασίαν, ὅπως ὅλα τὰ ἀμφίβια. Ὅταν πρόκειται νὰ βρέξῃ, ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ὑ γ ρ ά, ἑπομένως ὁ βάτραχος εὐχαριστεῖται νὰ μένῃ ἔξω εἰς τὸν ἀέρα, καὶ χάριν ποικιλίας, ἀφίνει τὸ νερόν. Ὅταν ὅμως ὁ καιρὸς εἶνε καλός, τότε ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶνε ξ η ρ ά, ὁ κύριος βάτραχος δὲν εὐχαριστεῖται καθόλου, καὶ μ π λ ο ύ μ ! ἐπιστρέφει ἀμέσως εἰς τὸ νερόν.

— Ζήτω ὁ βάτραχος ! Ζήτω τὸ βαρόμετρόν μας ! ἀνέκραξαν ὁ Τάκης καὶ ἡ Ἀγλαΐτσα περιχαρεῖς.

Ἀλλ' ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν ἦτο ἀκόμη μεγαλητέρα τὴν ἐπιοῦσαν, ὅταν ἐξύπνησαν πρωὶ πρωὶ καὶ ηὗραν τὸν βάτραχον μέσα εἰς τὸ νερόν, χωμένον εἰς τὰ βρύα τοῦ μικροῦ του βράχου. Αὐτὸ ἐσήμαινεν, ὅτι ὁ καιρὸς θὰ ἦτο καλὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ ὅτι τἀδελφάκια θὰ διεσκέδαζαν λαμπρὰ εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς θείας των.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Ο ΚΥΡ-ΜΑΤΟΚΛΕΙΣΤΗΣ

Μαλακὸ τὸ μαξιλάρι,
θάχῃς ὄνειρ ἀσημένια,
φθάνει πάντα, φῶς μου, νἄχῃς,
τὴ συνείδησί σου ξένοια !

Σ' ὅλον τὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει κανένας, ποῦ νὰ ξέρῃ τέτοιες ἱστορίες, ὅπως ὁ νέος ποῦ ἔχει αὐτὸ τὸ ὄνομα. Αὐτὸς ξέρει ἀλήθεια τί θὰ 'κῆ: «Ἱστορία». Ἔτσι, τὸ βράδυ-βράδυ, ἐκεῖ ποῦ τὰ παιδάκια κάθονται ἀκόμη εὔθυμα - εὔθυμα 'στὸ τραπέζι ἢ 'στὸ σκαμνάκι τους, ἔρχεται ὁ Κὺρ - Ματοκλείστης· σιγὰ - σιγὰ ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, (γιατὶ δὲν φορεῖ παπούτσια, ἀλλὰ μόνο κάλτσες), χωρὶς μιλιὰ ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ βρρρ!.. ρίχνει 'στὰ ματάκια τῶν παιδιῶν γλυκὸ γάλα, λίγο, πολὺ λίγο, ἀλλὰ ἀρκετὸ γιὰ νὰ μὴ μποροῦν πειὰ νὰ κρατοῦν ἀνοικτὰ τὰ μάτια τους καὶ νὰ τὸν ἰδοῦν. Πάει ἀπὸ πίσω τους, χωρὶς κρότο καὶ τοὺς φυσᾷ μαλακὰ τὸ λαιμουδάκι τους· τότε τὸ κεφάλι τους βαραίνει, ὤ, ἀλλὰ χωρὶς κανένα πόνο, διότι ἴσα-ἴσα αὐτὸς ἀγαπᾷ τὰ παιδιά· μόνο θέλει νὰ τα κρατῇ ἥσυχα, καὶ ἥσυχα εἶνε τὰ παιδάκια πρὸ παντων ὅταν εἶνε πλαγιασμένα 'στὸ κρεββάτι τους· ναί, θέλει νὰ τα κρατῇ ἥσυχα, γιὰ νὰ τους λέγῃ ἱστορίες.

Ἅμα κοιμηθοῦν, καθίζει ὁ κὺρ-Ματοκλείστης ἐπάνω 'στὸ κρεββάτι τους. Εἶνε κομψὰ ντυμένος· τὸ ἐξανωφόρακι του εἶνε ἀπὸ μετάξι, μὲ χρῶμα ἀόριστο, ἄλλοτε πράσινο, ἄλλοτε κόκκινο, ἄλλοτε μπλέ, κατὰ τὸ φῶς τῆς κάμαρας. Κάτω ἀπὸ τὲς δυὸ μασχάλες του ἔχει ἀπὸ μία ὀμπρέλλα τῆς βροχῆς· τὴ μιά, στολισμένη μὲ εἰκόνες, τὴν ἀνοίγει πάνω ἀπὸ τὰ καλὰ παιδιά, καὶ τότε ὀνειρεύονται ὅλη τὴ νύχτα τὲς ὡραιότερες ἱστορίες· τὴν ἄλλη, ἀζωγράριστη, κρατεῖ ἀνοικτὴ πάνω ἀπὸ τὰ ἄτακτα παιδιά· καὶ τότε κοιμοῦνται βαρειὰ καὶ ἄσχημα, καὶ ὅταν τὸ πρωὶ ξυπνήσουν δὲν ἔχουν τίποτε ὀνειρευθῆ.

Τώρα λοιπὸν θἀκούσωμε, πῶς ὁ Ματοκλείστης μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, κάθε βράδυ, ἐπήγαινε 'ς ἕνα μικρὸ ἀγοράκι, τὸν Παυλάκη, καὶ τί ἱστορίες τοῦ ἔλεγε. Εἶνε ἑπτὰ ἱστορίες, γιατὶ ἑπτὰ ἡμέρες ἔχει καὶ ἡ ἑβδομάδα.

Δευτέρα.

«Ἄκουσε, ἀγόρι μου,—εἶπεν ὁ Ματοκλείστης τὸ βράδυ ἀφοῦ ἔβαλε τὸν Παυλάκη 'στὸ κρεββατάκι του—τώρα θὰ ἰδῆς ἐδῶ παράξενα πράγματα !». Τὰ λουλούδια τοῦ παραθύρου ἐμεγάλωσαν καὶ ἔγιναν μεγάλα δένδρα, ποῦ ξάπλωναν τοὺς μακρυούς των κλώνους 'στοὺς τοίχους καὶ 'στὸ ταβάνι, ὥστε ὅλο τὸ δωμάτιο ἔγινε πράσινο κιόσκι. Στὰ κλαδιὰ ἐκρέμμουνταν ὅλα λουλούδια, ὡραιότερα ἀπὸ τριαντάφυλλα, καὶ μύριζαν τόσο γλυκά. Καὶ ἂν ἤθελε κανεὶς νὰ τα φάῃ, ἤτανε γλυκύτερα ἀπὸ κομπόστα ! Οἱ καρποὶ ἔλαμπαν σὰν χρυσάφι καὶ ἔβλεπε κανεὶς γλυκίσματα, ποῦ ἔτρεχαν τὰ σάλια του. Ἦταν κάτι τι μοναδικό ! Ἔξαφνα ὅμως ἀκούσθηκε μιὰ κλαψιάρικη φωνὴ ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ Παυλάκη.

«Καλέ, στάσου !» εἶπεν ὁ Ματοκλείστης καὶ ἄνοιξε τὸ συρτάρι. Ἡ πλάκα ἔκλαιγε καὶ ἔλεγε πῶς τὴν ἔπιασεν ἕνας φοβερὸς κοιλόπονος· ἕνας λανθασμένος ἀριθμὸς εἶχε χωθῆ μέσα 'στὸ πρόβλημα τῆς Ἀριθμητικῆς καὶ κόντευε νὰ τῆς φέρῃ λιποθυμία ἀπὸ τὸν πόνο· τὸ κονδύλι πηδοῦσε, σὰν μικρὸ σκυλάκι, πάνω 'στὸ σπάγο, ποῦταν δεμένο, σὰν νὰ ἤθελε νὰ κάμῃ καλὸ 'στὴν ἄρρωστη πλάκα· ἀλλὰ τοῦ κάκου !—Καὶ τὸ τετράδιο τοῦ Παυλάκη ἀναστέναζε, ποῦ ἦταν φρίκη ! Σὲ κάθε φύλλο τοῦ ἔστεκαν ἀραδιασμένα ἐπάνω τὰ κεφαλαῖα τυπωμένα γράμματα, καὶ ἀπὸ κάτω τὰ μικρὰ κοντὰ 'ς αὐτὰ ἔστεκαν καὶ μερικὰ ἄλλα, ποῦ εἶχε γραμμένα ὁ ἴδιος ὁ Παυλάκης, ἀλλὰ ἐφαίνουνταν σὰν νὰ εἶχαν σκοντάψῃ πάνω 'στὴ μολυβένια γραμμή, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ σ τ έ κ ο υ ν ἐπάνω της.

«Κυττάξετε, ἔτσι πρέπει νὰ στέκεσθε !» ἔλεγαν τὰ τυπωμένα γράμματα. «ὀλίγο γυρμένα δεξιά, καὶ μὲ θάρρος, χωρὶς νὰ τρέμετε !

— Ἄχ ! τὸ θέλαμε βέβαια κ' ἐμεῖς αὐτό !» ἔλεγαν τοῦ Παυλάκη τὰ γράμματα «ἀλλὰ δὲν μποροῦμε, εἴμεθα τόσο ἐλεεινά !

«Τότε νὰ πάρετε γιατρικό», εἶπε ὁ Ματοκλείστης.

«Ὦ ! ὄχι !» ἐφώναξαν αὐτὰ καὶ ἐσηκώθησαν ἔξαφνα ὀλόρθα, ποῦ ἦταν μιὰ χαρά.

«Μὰ τώρα δὲν ἔχει ἱστορίες», εἶπε ὁ Ματοκλείστης, «πρέπει νὰ κάμουν γυμνάσια ! Ἕν—δυό !» Καὶ ἔτσι τὰ ἐγύμναζε καὶ ἔστεκαν τόσο ὀρθὰ καὶ καλά, ὅπως καὶ τὰ τυπωμένα. Ὅταν ὅμως ὁ Ματοκλείστης ἔφυγε καὶ ὁ Παυλάκης τὸ πρωὶ τὰ ἐκύτταζε, ἦταν πάλι τόσον ἐλεεινά, ὅσο καὶ πρίν.

(Ἕπεται συνέχεια.)

(Ἐκ τῶν τοῦ *Ἀνδερσεν*)

Ν. Ι. Χ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ κύριος Χ, πάρα πολὺ ἄσχημος, παρακαλεῖ τὸν μικρὸν Λελὲν νὰ τοῦ κάμῃ τὴν εἰκόνα του. Καὶ ὁ Λελὲς τοῦ ἀπαντᾷ :

— Ἐγὼ ζωγραφίζω μονάχα ἀπὸ τὸ φυσικόν !

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μιράντας

* * *

— Λοιπόν, Ἀλέκο, πῶς πηγαίνεις εἰς τὸ σχολεῖον ;

— Μὲ τὰ πόδια μου, θεῖε ! Μία φορὰ ἐπῆγα μὲ τὸ ποδήλατο, καὶ ὁ δάσκαλος μ' ἐμάλωσε.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Κατερτάρη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΕΙΠΑ καὶ ἐπαναλαμβάνω : ὅτι Λύσεις, ἐπὶ ἄλλου χάρτου γραμμέναι, ἐκτὸς τοῦ χάρτου τῶν Λύσεων, τοῦ πωλουμένου ἐν τῷ Γραφείῳ μου, *εἶνε ὁλοσχέδιλου περιττὸν νὰ στέλλωνται*, διότι δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Ἐπίσης, οἱ γράφοντες Λύσεις δύο ἢ περισσοτέρων φυλλαδίων ἐπὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φύλλου χάρτου τῶν Λύσεων, ἂς μάθουν, ὅτι μόνον αἱ λύσεις τοῦ ἑνὸς φυλλαδίου θὰ συμπεριλαμβάνωνται εἰς τὸν Διαγωνισμόν, αἱ δὲ τοῦ ἄλλου ἢ τῶν ἄλλων, θὰ εἶνε ὡς *νὰ μὴ ἐστάλησαν*· (καὶ τοῦτο, διότι ὁ Ἀνανίας ἔχει ρυθμίσῃ οὕτω πως τὰ τοῦ Διαγωνισμοῦ, ὥστε αἱ λύσεις ἑκάστου φυλλαδίου νὰ χωρίζωνται καὶ νὰ τίθενται εἰς ξεχωριστοὺς φακέλλους· διὰ τὴν ἐξέλεγξιν· ὅταν λοιπὸν εἶνε ὅλαι γραμμέναι εἰς τὸ ἴδιον φύλλον χάρτου, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθοῦν ;) Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, οἱ γράφοντες εἰς τὸ ἴδιον χαρτὶ Παιδικὸν Πνεῦμα καὶ Πνευματικὰς Ἀσκήσεις, νὰ ἠξεύρουν ὅτι ἓν ἐκ τῶν δύο θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψει (ἢ τὸ Παιδικὸν Πνεῦμα δηλαδή, ἢ αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις)· τὸ ἄλλο θὰ εἶνε ὡς νὰ μὴ ἐστάλη.

Κανὼν Γενικός : Κάθε τί, τὸ ὁποῖον στέλλεται εἰς τὸ Γραφεῖόν μου, τοποθετεῖται εἰς ἰδιαιτέραν θέσιν. Ὅταν λοιπὸν εἶνε ὅλα γραμμένα εἰς τὸ ἴδιον χαρτί, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ χωρισθοῦν καὶ τὸ καθὲν νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὴν θέσιν του, διὰ νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐν καιρῷ ;

Πεηνὸν τῆς Ἐρήμου, ἅμα λάβῃ τις Βραβεῖον εἰς ἕνα Διαγωνισμόν, δύναται μὲν νὰ διαγωνίζεται πάντοτε, χάριν ἰδικῆς του ὠφελείας, ἀλλ' ἂν καὶ πάλιν κρίθῇ ἄξιος τοῦ ἰδίου ἢ κατωτέρου Βραβείου, δὲν θὰ τὸ πάρῃ, καὶ θὰ τεθῇ τιμητικὸς ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ. Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων ὑπάρχουν καὶ αἱ Τάξεις. Ὁ λαβὼν π. χ. Β' Βραβεῖον εἰς τὴν μεσαίαν τάξιν, δύναται κατόπιν νὰ λάβῃ Γ' Βραβεῖον (δηλαδὴ κατώτερον) μόνον ἐὰν διαγωνίζεται εἰς τὴν Ἀνωτέραν τάξιν. Ἀλλ' ὁ λαβὼν Α' Βραβεῖον εἰς τὴν Ἀνωτέραν τάξιν, δὲν δύναται πλέον νὰ λάβῃ ἄλλο (εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων, ἐννοεῖται).

Ἰδοὺ καὶ ἡ ἀδρόφωνος ἐπιστολή, (ἐν μεταφράσει) μὲ τὴν ὁποίαν ὁ διάσημος συγγραφεὺς Ἰούλιος Βὲρν ἐτίμησε τὴν φίλην μου *Μίαν Τρελλοῦλαν*:

«Ἐν Ἀμιένῃ (Amiens) *τῇ 27 Ἰανουαρίου 1898.*

«*Δεσποινίς*, — Μόλις ἔλαβα τὴν τόσῳ ἐρασμίαν ἐπιστολήν σας, καὶ σπεύδω ἀμέσως νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν συμπάθειαν, τὴν ὁποίαν εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ μου ἐκδηλώσετε. Θυμάζω τὴν ἀκρίβειαν καὶ τὴν χάριν, μεθ' ἧς γράφετε τὴν γαλλικήν, καὶ λυποῦμαι ἐπὶ δυνάμενος νὰ σας ἀπαντήσω εἰς τὴν γλῶσσάν σας. Εἶμαι εὐτυχὴς διότι τινὰ ἐκ τῶν βιβλίων μου σᾶς ἀρέσουν, καὶ σας παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρετοῦς ἐμου ὑπολήψεως.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ.»

Συριανὸ Λουκοῦμι, πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἰδέα σου καὶ σκέπτομαι νὰ τὴν πραγματοποιήσω. Πλήρης κατάλογος ψευδωνύμων, ἐκδιδόμενος κατ' ἔτος, θὰ ἦτο μεγάλη εὐκολία διὰ τοὺς συνδρομητάς, τοὺς ἀνταλλάσσοντας Μ. Μυστικά, ἢ τοὺς νέους, τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ λάβουν ψευδώνυμον.

Ἂν λάβῃς ὑπ' ὄψιν σου, *Ζοφερὲ Μεσαίων*, ὅτι εἰς κάθε φύλλον αἱ Πνευματικαὶ Ἀσκήσεις δὲν ὑπερβαίνουν ποτὲ τὴν μίαν στήλην καὶ ὅτι μία μόνον ἐξ ἑκάστου εἴδους δημοσιεύεται κάθε φοράν, θὰ ἐννοήσῃς ὅτι ἐκ τῶν καλῶν ἐκλέγω τὰς καλλιτέρας, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν ὅσας χωροῦν καὶ ὅσας χρειάζονται. Αἱ ἄλλαι—αἱ καλαὶ ἐννοῶ, —μένουν εἰς τὴν ἀφεδρείαν.

Χρυσόστομε Παπαδόπουλε, ἀδίκως παραπονεῖσαι, διότι δὲν εἶσαι συνδρομητής· οὐδεὶς μέχρι τοῦδε μοῦ ἔστειλε τὴν συνδρομήν σου, καὶ ἀφ' οὗ βλέπῃς τὴν ἀλληλογραφίαν μου σὲ εἴδοποιῶ διὰ νὰ φροντίσῃς.

Σαμιακὴ Σημαία, σὲ παρακαλῶ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐξ ἐμοῦ τὰ μέλη τοῦ ἐν Σμύρνῃ Συνεταιρισμοῦ, τοῦ ὁποίου εἶσαι πρόεδρος, διὰ τὰς ἐνεργείας των, καὶ νὰ τα συγχαρῇς διὰ τὴν πρόοδον καὶ διὰ τὴν ὁμόνοιαν τοῦ σωματείου. Εὖγε εἰς ὅλας !

Ἂν ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ὀκτωβρίου, *Ἐαρινὴ Πρωΐα*, εἶχε τὰς ἀνησιάς(!) τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Μαρτίου, ἔκαμες πολὺ ἄσχημα ποῦ δὲν μοῦ τὴν ἔστειλες... Τί χαοτωμένο τὸ ἐξαδελφάκι σου· ! ἀ, ἔχεις δίκαιον νὰ τὸ λατρεύῃς, τώρα μάλιστα ποῦ ψελλίζει τὰς πρώτας λέξεις καὶ κάμνει τὰ πρῶτα βήματα... Σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς τακτικὰ τέτοιες... ἀνησίες !

Φλότσδε τοῦ Ἐδεξίνου, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα καὶ σ' εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴ ξεσπάθωμα.

Μελανὴ (Α. Φ.), τὸ ψευδώνυμον αὐτὸ οὐ ἐνεκρίθη εἰς τὸ φύλλον τῆς 14 Φεβρουαρίου. Πῶς λοιπὸν δὲν τον εἶδες ;

Ὁ *Ἀμοιδαῖος* γράφει ὅτι ὁ κ. Φ. Ἰῶν «ἔχει πνεῦμα ἴσα μὲ 10 ἀνθρώπους» ἡ *Ἀστρη Γάτα*, ὅτι ἡ ἐπιστολὴ του περὶ δικλῆς μεγαλειότητος τὴν ἔκαμα νὰ κλαύσῃ· ὁ *Φιλοθάνατος* διὰ τὴν αὐτὴν ἐπιστολήν, ὅτι ἀνεγνώρθη δημοσίᾳ εἰς τὴν Πλατεῖαν τῶν ὅσον ἐπαιάνιζεν ἡ μουσικὴ ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἑνὸς τῶν ἐκεῖ συνδρομητῶν μου καὶ ὅτι κατενθουσίασε τὸ πλῆθος τῶν ἐκεῖ παρισταμένων· ὁ *Ποιητικὸς Νάρκισσος*, ὁ *Τορπιλίτης*. . . ἀλλὰ ποῖον νὰ πρωτοαναφέρω ; καὶ ποῖος δὲν εἶνε κατενθουσιασμένος μὲ τὰς ἐπιστολάς τοῦ κ. Φαιδίωνος ; Τοὺς διαβεβαιῶ λοιπὸν ὅλους ὅτι τὰ σχετικὰ ἀποσπάσματα τῶν ἐπιστολῶν των τὰ δεικνύω πάντοτε πρὸς τὸν ἀγαπητὸν συνεργάτην μου ὁ ὁποῖος τοὺς εὐχαριστεῖ ὅλους, συγκεκινημένος διὰ τὰ τόσα δείγματα τῆς πρὸς αὐτὸν συμπαθείας.

Ἤμην βεβαία, *Μέλλουσα Καλλιτέχνις*, ὅτι δὲν ἔκαυσες νὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ ὅτι ἀπεναντίας ἡ ἀγάπη σου αὐξάνει ὅπως καὶ ἡ ἰδική μου.

Δὲν ἐνόησα τίποτε, φίλε *Ι. Π Βαρβατιάνη*. Εἶχες ἄλλοτε ψευδώνυμον ; Τότε διὰ τὸ νέον θὰ πληρώσῃς 1 φρ. Αὐτὸς εἶνε ὁ κανονισμός, ὁ ὁποῖος ἰσχύει δι' ὅλους ἀνεξαιρέτως· ὡς πρὸς τὸν Δ. Μελανδεινὸν, πιθανὸν νὰ ἔγινε λάθος· θὰ ἐξετάσω, καὶ ἂν τὸ ψευδώνυμόν του εἶνε ἀλλαγή, θὰ πληρώσῃ καὶ αὐτὸς 1 φρ.

Ὁ φίλος μου *Π. Κ. Κουτσαλέξης* μοῦ γράφει ὅτι ἱδρύθη καὶ ἐν Ἀθήναις Μικρὸς Σύλλογος «Ἑρμῆς» πρὸς διάδοσιν τῆς «Δεκαπλάσσωσης», τοῦ ὁποίου αὐτὸς εἶνε πρόεδρος, ὁ *Γ. Κώττας* ταμίας καὶ μέλη ὁ *Κων. Παπούλιας*, ὁ *Γεώργ. Τόρς* καὶ ὁ *Κων. Στροῦμπος*. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους καὶ περιμένω τὰ ἔργα των.

Εὔθυμε Ναῦτα, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα. Ἐπειδὴ ὁ Ἔρανος διὰ τὸ Πάσχα δὲν θὰ γίνῃ (δὲν εἶδες πού το εἶπα ;) τὸ σταλὲν φράγκον σου ἐπέρασα εἰς τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀκόρων. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ φιλάνθρωπα αἰσθήματά σου.

Πόσον εὐχαριστοῦμαι ὅταν λαμβάνω ἐπιστολὰς ἀπὸ παλαιοὺς μου φίλους καὶ βλέπω ὅτι δὲν μ' ἐλησμόνησαν—ὅπως κ' ἐγώ,—ἂν καὶ εἶχαν τόσον καιρὸν νὰ μου γράψουν. Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔγραψαν, πρὸς μεγάλην μου χαράν, πολλοὶ μαζί : τὸ *Καταχθόνιον Πνεῦμα* (τὸ ὁποῖον, νομίζω, εἶνε ὅλως διόλου περιττὸν νὰλλάξῃ ψευδώνυμον· ἂν ἐπιμένῃ ὅμως, πρέπει νὰ στείλῃ καὶ 1 δραχ.) ὁ *Ὑποψήφιος Δόκιμος* (ὁ ὁποῖος ὑπέφερε ἀπὸ μίαν σαβαρατάνην ἀσθένειαν, ἀλλὰ τώρα εἶνε ἐντελῶς καλά·) ἡ *Ὀδραρία Ἀψίς* (παλαιά μου φίλη καὶ αὐτή, διὰ τὴν ὁποίαν ἐκλέγω τὸ νέον τοῦτο ψευδώνυμον·) ἡ *Φελδη* (ἐπίσης τὸ ψευδώνυμον δεκτόν· ἀλλὰ τὸ ἀνέγνωσα ἀρά γε καλά ;) τὸ *Φίλημα τοῦ Κόματος* (πρακτικῶς ὡραῖον ψευδώνυμον !) τὸ *Φωτοβόλον Τόξον* (καὶ αὐτὸ μόλις χθὲς ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ κρεββάτι·) ἡ *Ἀντιγόνη* (ἡ ὁποία μοῦ διηγεῖται καὶ ἓν ἀστειότατον ἐπεισόδιον·) ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* (ἡ ὁποία χαλᾷ τὸν κόσμον διὰ τὸ ξεσπάθωμα !) καὶ ὁ *Σόλων* ὁ *Νομοθέτης* (πρὸς τὸν ὁποῖον ἔστειλα τὰ ζητηθέντα).

Ἂς δεχθοῦν ὅλοι ἀπὸ ἕνα μου γλυκὸ φιλάκι καὶ ἂς μὴ ἀργήσουν πάλιν τόσον νὰ μου γράψουν !

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους καὶ φίλας : *Ροδῆν τοῦ Ταννεμβούργου* (καὶ νὰ μου γράψῃς συχνά·) *Ἠλιοτρόπιον* (διὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς *Μακαρονιάδας*.) *Τρελλὴ Ἀεράκι* (Ε. Α. Κ τί εὔμορφον γραψιματάκι !) *Ἀυδίαν Λίθον* (Μ. Π.) *Βιβλιοφάγον*, (Δ. Σ.) *Τρυμερὰν Καταιγίδα* (Ε. Ξ.) *Θωρακίτην* (Κ. Κ) *Τὸ κέφαλον Κέρβερον* (Θ. Π.) καὶ *Γιατρὸν Πατάταν* (διὰ τὸν Δ. Ρ.) *Πατριῶν Σπουργίτην* (ναί· αἱ λύσεις σου ἐλήφθησαν ἐγκαίρως.) *Ποντικὸν* (ἐπειδὴ εἶνε ἀπὸ τὸν Πόντον.) *Κραυγὴν τῆς Πατρίδος* (Α.Χ.) *Βελλεροφόντην* (ἂν ὁ Χάρης σοῦ φαίνεται ἀκριβός, μὴ λάβῃς μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμόν.) *Ἀξέενον Γῆν* (Μ. Γ Ι.) *Βριτόμαρτιν* (Χ. Α. Σ.) καὶ *Σφουγγαρᾶν τῆς Αἰγίνης* (Γ. Ε.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι : Ἡ *Ἰωάννα Δάρκ* ἀσπάζεται τὸ *Φωτοβόλον Τόξον* καὶ τὸ ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει τὸ βιολί· —ἡ *Πάλλουσα Καρδία* πληροφορεῖ τὴν *Ἰωάννα Γρέϋ* ὅτι πηγαίνουν εἰς τὸ ἴδιον σχολεῖον καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἴδιαν τάξιν·— ὁ *Ἀτρόμητος Θαλασσομάχον* πληροφορεῖ τὴν *Κόρην τοῦ Πηλίου* ὅτι ἀλλάξας ψευδώνυμον δὲν εἰμπορεῖ νἀλλάξῃ μετ' αὐτῆς Μ. Μυστικά· (αὐτὸ ὅμως δὲν το καταλαμβάνω· δὲν εἰμπορεῖ τάχα νὰ σημειώσῃ εἰς τὸ Τετράδιον τὸ πρῶην του ψευδώνυμον ;) ὁ *Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς* πληροφορεῖ τὴν *Ἀγκυραν τῆς Εὐτυχίας* ὅτι αὐτὸς ἐδάπτισε τὸ ἐξαδελφάκι της καὶ ὅτι τὸ ὠνόμασεν «Ἐλευθέριον-Μίνωα» — ὁ *Ἀρχιναύαρχος Βερυβιάδης* πληροφορεῖ τὴν *Ἔκταχτον Τύχην* ὅτι ἀπὸ τὰ ἐφετεινὰ ψευδώνυμα, αὐτὸ τοῦ ἤρεσε περισσότερον·—ὁ *Κισσὸς* ἀσπάζεται τὸν *Ἴακχον Βάκχον* καὶ τὸν ἐρωτᾷ πῶς πηγαίνει ἐκ τῆς ἀσθενείας του·—ὁ *Ἰσημερινὸς τοῦ Κόσμου* ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸν *Ὑποψήφιον Δόκιμον*·—τὸ *Ὕδωρ τῆς Στυγὸς* ἀσπάζεται τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, ὁ ὁποῖος στέλλει τὰ δυσκολώτερα αἰνίγματα (μὰ ἔστι ἀξίζει !)—ὁ *Αὐγερινὸς* ἀσπάζεται τὸν *Βράχον τῆς Φρεαττύος* καὶ ζητεῖ τάχιστα τοῦ· — ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* ἐρωτᾷ τὸν *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* διατί φορεῖ γυαλιὰ (μὰ αὐτὸ θέλει ρώτημα ;)— ὁ *Πατριὼς Σπουργίτης* χαιρετᾷ τὴν *Ἀνθαλουσίαν*·—τὸ *Παλλικάρι τῆς Λαζίας* (βιολιατῆς καὶ αὐτός) ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μὲ τὸ *Δό-λὰ-σὸλ-μί*· — ἡ *Γαληνιαία Θάλασσα* πληροφορεῖ τὸ *Ἀγριολούλουδον* ὅτι εἶνε κατευχαριστημένη εἰς τὸ σχολεῖόν της καὶ ὅλην τὴν ἡμέραν πηδᾷ γελᾷ, κορεύει καὶ τρώγει (ἀλλὰ καὶ μελετᾷ βέβαια !) — ὁ *Ἀρθοῦρος Κοὲν* πληροφορεῖ τὸν *Χαλασμὸν Κόσμου* ὅτι τὸν γνωρίζει πολὺ καλὰ καὶ διὰ νὰ βεβαιωθῇ, ζητεῖ τάχιστα τοῦ·—ἡ *Νεράϊδα τοῦ Ἀλφειοῦ* (κατενθουσιασμένη καὶ αὐτὴ διὰ τὸ Βραβεῖόν της) συγχαίρει τὴν *Ἄνναν Τοίζωμ* διὰ τὸ ἰδικόν της·—ὁ *Περσεὺς* ζητεῖ τάχιστα τῆς *Τσούχτρας*·—ὁ *Τορπιλλήτης* ζητεῖ τάχιστα τῆς *Ναυτοπούλας*·—ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* ἀσπάζεται τὴν *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* ἡ ὁποία, λέγει, εἶνε πολὺ ἀξιωτέρα ἀπὸ αὐτήν, διότι ἀπὸ τόσον νεαρὰ εἶνε Καλλιτέχνις, ἐν ᾧ ἐκείνη κοντεύει νὰ γεράσῃ (!) καὶ μένει ἀκόμη Μέλλουσα·—ὁ *Ὀρφεὺς* ζητεῖ πάλιν ἀπὸ τὸ *Τρυγονάκι* τὴν διεύθυνσίν του, διότι δὲν τὴν ἐνόησε·—ἡ *Νύμφη τοῦ Βορρᾶ* ζητεῖ ἀλληλογραφίαν μὲ τὴν *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν*.

Μικρὰ μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀντιλλάξουν: Ὁ *Φιλοθάνατος* μὲ τὴν *Κεφαλληνιακὴν Ῥομπόλιαν*, *Παπαρούνα* τῆς *Πεντέλης*, *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα* καὶ *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην*—ἡ *Κρατησίκλεια* μὲ τὸν *Μινώταυρον* καὶ τὸν *Μιχαὴλ Π. Κουρτζῆν*—ὁ *Φιλέλλην Μικρασιάτης* μὲ τὸν *Δὸν Κολοκύθα Πάτεραν*, *Αὔραν τοῦ Εὐξείνου*, *Νεαρὰν Καλλιτέχνιδα*, *Μὴ μὲ σκοτίζῃς* καὶ *Ἄν τῶβρῃς*—ὁ *Γενναῖος Λέοβιος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν*, *Φαφούτην* καὶ *Φέλτωνα*—ὁ *Συριανὸς Ἱππότης* μὲ τὸ *Φύγ' ἀπ' ἐδῶ*, *Μὴ μὲ λησμόνει*, *Μέλλουσαν Καλλιτέχνιδα Σημαίαν* τῆς *Ἁγίας Λαύρας* καὶ *Ταχυδρόμον Περιστεράν*—*Ἕκτωρ ὁ Τρώς* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*, *Μαρίαν Ν. Λεβίδου*, *Δέαν* καὶ *Ἀσμοδαῖον*.—ἡ *Ἀττικὴ* μὲ τὸν *Ἀνδρεῖον Εὐζωνον*.—τὸ *Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου* μὲ τὸν *Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα*—ὁ *Νέος Ἡρακλῆς* μὲ τὴν *Ναυτοπόλαν*, *Ἑλληνικὴν Καρδίαν*, *Ἑλληνικὴν Σημαίαν Ἀρχιζιζάνιον* καὶ *Τρομάραν*—ὁ *Σπόριος Κάσσιος* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν θάλασσαν*.—τὸ *Φωτοβόλον Ἄστρον* μὲ τὸν *Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος*, *Ἐξέδραν τοῦ Φαλήρου*, *Γῆν τῆς Ἑλλάδος*, *Κέφαλον* καὶ *Αὔραν τοῦ Φαλήρου*—ὁ *Μακρολέλεκας* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Ἀρίονος*, *Ἐθνικὸν Ὕμνον*, *Ἀριζιζάνιον* καὶ *Μυλαίδην*—ἡ *Πάλλουσα Καρδία* μὲ τὴν *Ἀηδόνα τῆς Ἐρήμου*, *Κατίναν Δ. Κωνσταντίνου*, καὶ *Φιλόρημον Ἴον*—τὸ *Ἡσυχο Ἀεράκι*, μὲ τὸν *Ἀγριάνθρωπον*, *Ἠρ. Ν. Κηζήρογλου*, *Ξενητευμένην Ἑλληνοπούλαν*, καὶ *Χειμωνάνθην*—ἡ *Μιράντα* μὲ τὸ *Ἥσυχο Ἀεράκι*, καὶ μὲ τὴν *Ἀνδαλουσίαν*—τὸ *Μεσολογγιτάκι* μὲ τὸν *Τσὶν Τσιόν*, *Μὴν τὰ ῥωτᾶς* καὶ *Μικρὸν Ναύαρχον*—ἡ *Ἰωάννα Δαρκ* μὲ τὸν *Φιλέλληνα Μικρασιάτην* καὶ τὴν *Κόρην τοῦ Βουνοῦ*—τὸ *Συριανὸ Λουκούμι* μὲ τὴν *Αἰμυλίαν Εἱμαρμένην*, *Συριανὸν Ἱππότην* καὶ *Ἀνδρεῖον Ἀργυαύστην*—ἡ *Κερκυραϊκὴ Νύξ* μὲ τὸ *Κάτσε Βρόστο*, *Μὴν τὸ τῆς σὲ κανένα*, *Πῶς τὰ περνᾶς*, *Μὴν τὰ ῥωτᾶς* καὶ *Μπάμ-Μπούμ*—ὁ *Σιδηροῦς Πύργος* μὲ τὸν *Βασιλέα τῶν Ὀρέων*—ὁ *Γουλιέλμος Τέλλος* μὲ τὸ *Ταπεινὸν Ἴον*, *Ἄσμα τοῦ Ὀρφέως*, *Ἀνδρεῖον Εὐζωνον* καὶ τὸν *Δὸν Κιχώτην*—ἡ *Ἠλιόλουστος Πρωΐα* μὲ τὸν *Ἱππότην τῆς Ὀμίχλης*—ὁ *Σπασμένος Φεγγίτης* μὲ τὴν *Μαρίαν Πρεζάνη*, *Τρικυμιώδη Λευκάταν*, *Καθαρὰν Καρδίαν*, *Ἐρυθρὰν Καμέλιαν* καὶ *Παπουτσωμένον Γάτον*—ὁ *Ἐθνικὸς Ὕμνος* μὲ τὸν *Ῥωμαῖον Κικέρωνα*, *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν*, *Βίγλαν*, *Θαλασσοζάλην* καὶ *Ξανθὴν Καντζιώτισσαν*—ὁ *Πὶφ Πάφ* μὲ τὴν *Θέλπουσαν* καὶ τὴν *Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας*—ὁ *Τραγικὸς Αἰσχύλος* μὲ τὴν *Ναυτοπόλαν* καὶ τὴν *Ἀφρόεσσαν*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ *Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της*: *Ἰωάννα Δάρκ* (ὦ, χαίρω πάρα πολὺ διότι ὅλαι αἱ σχεδὸν αἱ φίλαι μου ἐγράψησαν εἰς τὸν πίνακα τῆς τιμῆς, εὐγὲ τωνε!) *Μεσολογγιτάκι* (νὰ μου φιλήσῃς τὴν ἀδελφούλαν σου καὶ νὰ μου γράψῃς πῶς περνᾶς εἰς τὴν ἐξοχήν·) *Στέφανον Βόρνης*, *Κατραπακιὰν* (δυστυχῶς ὄχι· ἡ ἐξαδέλφη σου δὲν ἔχει δίκαίωμα νὰ μου γράψῃ, ἂν δὲν γίνῃ συνδρομήτρια· ἂν ἦτο ἀδελφή σου, μάλιστα!) *Λευκὸ Μαρουσάκι* (σήμερον ἐξηγῶ τὸν λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον αἱ λύσεις πρέπει νὰ γράφωνται χωριστά, ὅσαν ὀλίγαι καὶ ἂν εἶνε·) *Σπαφιδάκι* (καὶ ἔμως οἱ βαθμοί σου ἦσαν πολὺ καλοί· μόνον εἰς τὰ Τεχνικὰ εἶχες 7· εἰς ὅλα τὰ ἄλλα 8, 9 καὶ 10·) *Μακρολέλεκας* (ἔρθατε καὶ ἡ «Κυριακὴ» ὀλίγον ἀκόμη θὰ περιμένῃ·) *Μποῦφον* (ὁ ὁποῖος δὲν γνωρίζει ἄλλο περιοδικὸν τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ γίνῃ διὰ τὴν *πλάσιν*, παρὰ μόνον τὴν *Διάπλασιν*·) *Φωτοβόλον Ἄστρον* (ὄχι ἐγώ, ἀλλ' αἱ ἀδελφαί σου· Ἀναν!α, αἱ ὁποῖαι δέχονται πάντοτε μὲ χαρὰν τὰ γραμματόσημα πού τοις στέλλουν·) *Σπασμένον Φεγγίτην* (ὄχι τώρα· ὅταν ἔλθῃ ὁ καιρὸς θὰ σας γράψω πῶς νὰ τα στείλετε·) *Ἠλιόλουστον Πρωΐαν* (καὶ· πολὺ ἀστεῖον·) *Ἐλένην Καμηλιέρη* (τὸ ψευδώνυμον *Κυανόλευκος Σημαία* ἀνήκει εἰς ἄλλην·) *Ἀρχιναύαρχον Εὐρυβιάδην* (ὁ ὁποῖος θὰ ἤθελε νὰ ἐκδίδω ἓν φυλλάδιον τὴν ἡμέραν—φαντασθῆτε!) *Σιδηροῦν Πύργον*, *Κερκυραϊκὴν Νύκτα*, *Γιαννάκην Μαυρῖκον* (ἀπεναντίας, τὸ γραμματάκι σου ἦτο πολὺ καλαισθήτως συντεταγμένον·) *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* (μικρὰ ποσὰ εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα·) *Τέρπανδρον*, *Ἀλεξικέραυνον* (πταίουν ἐκεῖνοι ποῦ στέλλουν ξαναδημοσιευμένα πράγματα· νὰ μου γράψῃς ποῖοι εἶνε, διὰ νὰ μὴ τοις ἐπιτραπῇ κλέον ... νὰ μας ξαναγελάσουν·) *Ἥρωα τοῦ Μεσαίωνος*, *Ζεβὰν* (τὰς ἔλαβα·) *Γλυκὸ Φιλάκι* (τί κομψὰ ἐκεῖνα τὰ ἀνθάκια εἰς τὸ γράμμα σου!) *Ἀγγουρολογιώτατον* (προτάσεις περὶ ἀλληλογραφίας μόνον μεταξὺ ὁμοφύλων·) *Μακαρονάδαν* (νὰ στείλῃς ἀντίγραφα τῶν Λύσεών σου ἐπὶ τοῦ ἰδιαιτέρου χαρτάου·) *Ἀντίο-Μαστέλο* (ὁ ὁποῖος ἀναγινώσκει τὰ φυλλάδιά μου δεκάκις καὶ ἐπὶ ὥρας θαυμάζει τὰς εἰκόνας των!) *Ὑποβρύχιον Ἀμυναν* (τὸ αἴνιγμα ἐκεῖνο ἐδημοσιεύθη καὶ ἄλλοτε· στεῖλέ μου κανὲν πρωτότυπον·) *Ἄστρον τῆς Αὐγῆς* (νὰ ἰδοῦμεν τώρα πως θὰ σου φανῇ ὁ Ἀπρίλιος!) *Μαγευμένην Ἀκρογιαλιὰν* (ναί,) *Ψὶτ-Ψὶτ*, *Τραγικὸν Αἰσχύλον*, *Πὶφ-Πάφ* (σὲ εἴδοποιῶ ὅτι αἱ Λύσεις ἐκεῖναι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ προστεθοῦν· φαντάσου νὰ το ἀπαιτοῦσαν ὅλοι αὐτό!) *Ἐθνικὸν Ὕμνον* (πολὺ καλὴ ἡ μετάφρασίς σου.) *Ζήτην*, *Χειμωνιάτικην Διακάδαν* (ἐχάρην πολὺ διὰ τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα· ἔγεινε καλὰ ὁ *Μικρὸς Κατεργάρης*;) *Χ. Κασαπίδην* (εὐχαριστῶ διὰ τὸν νέον συνδρομητὴν καὶ περιμένω νὰ μου γράψῃ μὲ ὁποιον ψευδώνυμον θέλει·) *Ναύαρχον τῆς Βαρέλας* (πολὺ ἐγέλασα μὲ τὸ ἀγαργαρέω-ῶω·) *Γενναῖον Λέοβιον* (δὲν ἐνόησα τί λάθος ἔγινε· γράψε μου σαφέστερα, νὰ τὸ διορθώσω·) *Φιλόμουσον Παῖδα* (εὐχαρίστησε τὸν διδάσκαλόν σου ἐκ μέρους μου, διὰ τὰς καλὰς του διαθέσεις). *Δούκισσαν* (ὦ τί συγκινητικωτάτη Ἰσφορία! ἂν εἶχα τόπον θὰ τὴν διηγούμην καὶ εἰς τοὺς φίλους μου), *Σοφὸν Πιττακόν*, *Ἄσπρην Γάταν* (πάρα πολὺ ἐχάρην διὰ τὴν δικαιοτάτην ἀθῴωσιν τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἤξευρα αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ εἶχα μεγάλον ἐνδιαφέρον). *Δημητρίου Δρίβαν* (ὄχι· δὲν εἶδες τὸ Β' Κεφάλαιον τοῦ ὀδηγοῦ;) *Ποιητικὸν Νάρκισσον* (νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδώνυμον ἢ τοὐλάχιστον, νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο ἀπ' αὐτὸ ποὺ προτείνεις· ναί, εἶμαι εὐτυχεστάτη, ἀφ' οὗ μὲ ἀγαποῦν τόσον πολὺ οἱ φίλοι μου). *Ἐξερευνητὴν τῶν Ψευδωνύμων* (πράγματι ὡραιότατα αἱ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου διαταχθεῖσαι ἐκδρομαὶ καὶ θὰ γράψω περὶ αὐτῶν ἐν ἐκτάσει). *Ἰτέαν* (ναὶ τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἰδικόν σου). *Ἀσπροπαραμίτην* (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ εἰσιτήριον δυστυχῶς ἕνεκα ἐπειγούσης ἐργασίας, ὁ κ. Παπαδόπουλος δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ). *Νικόλαον Ε. Ἰατρίδην* (τὸ ψευδώνυμον *Πλοίαρχος Κορκοράν* ἀνήκει εἰς ἄλλον). *Γεώργιον Κυριακόπουλον* (ἔστειλα). *Τσουνίδαν τῆς Τερψιθέας* (ἔστειλα· εἰπὲ εἰς τὴν ἀδελφήν σου σου ὅτι εὐχαρίστως γίνεται δεκτὴ ἀλλὰ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον). *Λευκὸν Ἐλέφαντα* (ἔστειλα). *Ἐρυθρὰν Θάλασσαν* (εἶσαι ἀκόμη εἰς καιρὸν νὰ δεχθῇς). *Λαδωμένον Ποντικόν*, *Μελαγχολικὸν Ναύτην*, *Ψάλλοντα Ῥύακα* (Κόρη τοῦ *Αἰγίου* εἶνε, κατὰ λάθος δὲ ἐτυπώθη *Δέγαλου*). *Θαυμαστὴν τῶν Ὡραίων Τεχνῶν* (νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι θὰ εὕρῃς καὶ ἐκεῖ φίλους!) *Μικρὸν Τυμπανιστὴν* (ἀνεξάντλητον εἰς ἰδέας). *Ἰω. Ἀνναν Γρεῦ* (πολλὰς εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλια· εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πρόποιαν). *Ἀτθίδα* κτλ. κτλ.

Εἰς ὁδὸς ἐπιστολὰς ἔλαβα [illegible] 13ην Μαρτίου θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχὲς ἑβδομαδιαῖον.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 3 Μαΐου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των αἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται γρ. 1.

---

135. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι πόλις τῆς Ἑλλάδος ἐνδόξος καὶ ὀνομαστή· ἕνα γράμμα ἂν ἀποκόψῃς, γίνομαι θεὰ γνωστή.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ τοῦ Κόσμου

136. Συλλαβόγριφος.

Εἶνε γράμμα τι τὸ πρῶτον, τἄλλο ἀνάβει τὴ φωτιὰ καὶ τὸ ὅλον βασιλέας· μὲ . . . πολὺ μικρὰ αὐτιά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρομάρα

137. Γωνία.

Π + + + + = Πόλις τῆς Μακεδονίας.
+ Ο + + + = Πτηνὸν ἀρπακτικόν.
+ + Λ + + = Σοφός.
+ Ι + + + = Στρατηγὸς Ἀθηναῖος.
Σ + + + + = Μέλος τοῦ σώματος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιττακοῦ

138. Πυραμίς.

+ Νὰ ἀντικατασταθῶσιν αἱ
. + . σταυροὶ διὰ γραμμάτων,
. . + . . ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται
. . . + . . . τόνομα ἀρχαίου Νομοθέτου· αἱ ὀκτὼ στιγμαὶ
. . . . + ... τῆς βάσεως μετὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν σταυροῦ ἀποτελοῦσι τόνομα ἐνδόξου Σπαρτιάτου, αἱ ἀνωτέρω ἐξ νομοῦ Ἑλληνικοῦ, αἱ ἀνωτέρω 4 ἀρχαίου θεοῦ τῶν Βαβυλωνίων, καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν δύο ἄνθους.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰκτίνου τῆς Ὀρνίθης

139—143. Μαγικὸν γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων δύο, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσον ἄλλας τόσας λέξεις:

θήρα, ὀλκή, ἀφρός, ἀγών, Αἴας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλέλληνος Μικρασιάτου

144. Λογοπαίγνιον.

Γιατί αὐτὸ τὸ αἴνιγμα δὲν θάταν γραμμένο, ἂν δὲν ὑπῆρχε θάλασσα; τὴν λύσιν περιμένω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτοβόλου Τόξου

145. Ἀκροστοιχίς.

Τὰ δεύτερα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα ἀρχαίου βασιλέως.

1, Ζῶον τετράποδον. 2, Νῆσος. 3, Μέρος τοῦ πλοίου. 4, Μοῦσα. 5, Ἄνθος. 6, Φυσικὸν φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Φαλήρου

146. Μεσοστοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τόνομα μαθητοῦ τοῦ Σωκράτους.

1, Πτηνόν. 2, Θεά. 3, Νῆσος τῶν Κυκλάδων. 4, Δημητριακὸς καρπός. 5. Ζῷον. 6, Ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

147. Φωνηεντόλιπον.

Πς-γ-κ-π-γν-χρος-ρτς-κ-ντζ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γοττοφρέδου τοῦ Βουλλιόνος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 17ης Ἰανουαρίου τ. ἔ.

11. Πηγὴ (π, γῆ). — **12.** Κίων, κύων. — **13.** Τὸ καλάμι. **15.—16.** 1, *Νέος*, νέον, νέων, Νέρων. **14.**

Τ
Γ Υ Ψ
Σ Υ Ρ Ο Σ
Η Μ Ι Ο Ν Ο Σ
Σ Ε Β Α Σ Τ Ε Ι Α

γέρων. —2, *Φάση*, φωκής, Φῶκος, φύκος, λύκος, λάκκος, λάρος, Πάρος, Πάφος, γάδος.

17.—21. Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος ψ σχηματίζονται αἱ λέξεις: ὕψος, ψῆφος, κυψέλη, ψυκτός, ἄψις. —**22.-26.** 1. Ἀφρόεσσα. 2, Κέφαλος. 3, Μούρτζουφλος. 4. Ἐλπιδοφόρος. 5, Φασαρίας. —**27.** ΑΡΙΩΝ (1, ΑσΙΑ, 2, ἀλέκτωΡ. 3, περΙ. 4, ΣαρδΩ. 5, ἰοΝ). —**28.** ΚΡΕΩΝ (1, ρΑΚός. 2, ΠΑΡος. 3, πέλΕκυς. 4, θΩς. 5, ΚόΝων).

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀν. Κωνσταντινίδου 1898